

ЗЛАТИБОРСКЕ ВЕСТИ

БРОЈ 74 ■ АВГУСТ 2021. ГОДИНЕ ■ БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

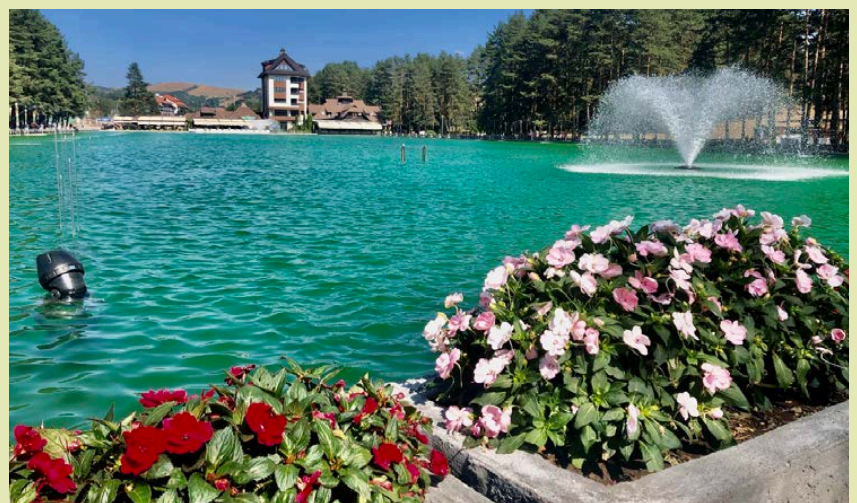

Празник спорта и филмске траке

ВЕЛИКИ ЉУДИ МАЛЕ СРБИЈЕ:

ПРОФЕСОР ДР БОРИВОЈЕ КРЕЈОВИЋ

Две Дренове, два јунака

ТУРИЗАМ НА СТАРИМ ГРАНАМА

И овог лета најпосећенији

ДЕСЕТИ МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ СПОРТСКОГ ФИЛМА НА ЗЛАТИБОРУ

Дино Рађа и Милан Штaмaшeвић

Лазар Ристировски и Арсен Ђурић

Празник спорта и филмске траке

Јубиларни 10. међународни Фестивал спортског филма одржан је од 26. до 29. августа у Културном центру на Златибору, а отворен је додељивањем посебних признања за животно дело и премијером филма „Игра мог живота“, посвећеног делу кошаркашке легенде Боре Станковића. На овом Фестивалу су приказана још 33 филма у такмичарској конкуренцији.

Добитници награда за животно дело којима су уручена признања на јубиларној смотри су Весна Читакловић Ђуришић, Разија Мујановић, Иван Голац, Милорад Станулов и Зоран Панчић, Драган Пантелић, Дино Рађа, Жељко Обрадовић, Лазар Ристовски, Радмило Мишовић и Иван Гудељ, а овогодишњи добитник повеље „Херој спорта и живота Наташа Ковачевић“ је Жељко Димитријевић.

Први лауреат признања које од ове године носи назив „Голд гондола“ је најбољи тренер Европе и повратник на клупу „Партизана“ Жељко Обрадовић.

Улагање у будућност

– Награда за животно дело вероватно се додељује зато што је неко оставио траг за собом? Надам се да сам успео то да урадим, али осећам се чудно јер сам у овом тренутку на новом почетку вративши се у „Партизан“. Ова награда може да буде

Жељко Обрадовић и Милан Штaмaшeвић

додатна мотивација за даљи рад на начин на који сам то чинио и раније, и да овај клуб који обожавам вратим тамо где би сви којима је у срцу волели да буде – рекао је Обрадовић примајући награду од Милана Стаматовића, председника општине Чајетина, чиме је 10. фестивал прогласио отвореним.

– Ко се у својим пословима определио да улаже у спорт и

културу има сигурну будућност – рекао је том приликом Стаматовић. – И ви, добитници, сигурно сте се определили да се бавите спортом или филмом јер једно без другог не иде. Ако нема спорта, не знам шта би и филмски радници могли да забележе, јер ти резултати који се постижу у спорту и култури сигурно остају вековима, а све друго може да отплови у заборав.

Поводом овог јубилеја, из Москве се видео-поруком јавио и Николај Параховник, филмски аутор и један од људи који су присуствовали Првом фестивалу пре 10 година.

Легенде о легендама

Другог дана програма, приказана је документарна репортажа „Легенде и митови чачанске кошарке“ – о Жељку Обрадовићу, Драгану Кићановићу и њиховом ментору Радмилу Мишовићу, који је био спречен да лично прими признање за животно дело.

Награђен је још један кошаркашки великан: Дино Рађа се прославио играма у дресу сплитске „Југопластике“, репрезентације бивше Југославије и „Бостон Селтикса“, а његов пут, крунисан својевремено пријемом у „Кућу славних“, дочаран је филмом „Рађа“ који је на програму био другог дана, кад је хрватски кошаркаш лично примио признање.

Међу тројицом фудбалера који су добили награду за животно дело, а прославили су се у ери некад заједничке државе је и Иван Голац, негдашњи члан „Партизана“ који је након деценије у црно-белом дресу стекао статус легенде и у Саутемпτονу, у Енглеској.

– Драго ми је када људи препознају оно што чините за њих после свих ових деценија играња и тренерског позива – рекао је Голац, који је, иначе, ве-

лики „фан“ рокенрола, што се открило у наставку његове приче: – Хвала председнику Милану који је одговоран што сам овде. Оно што ме је одвело у Енглеску је мотив који имамо у себи, а то је величанствено. По мом доласку на Острво, Би-Би-Си је snимио једну емисију у којој је изнет податак да би „Ролингстонси“ били пријатно изненађени што је један млади Југословен научио енглески језик захваљујући – њиховој музици! Шездесетих година долазе „Битлси“, „Стонси“, „Кингси“,

одбојкашкој репрезентацији Србије, са жељом да текуће Европско првенство заврше успешно. Весна Читаковић Ђуришић, капитенка наше репрезентације из времена када је почео успон женске одбојке, добила је награду за животно дело, а при

девојке, у јуну ове године, избориле шесто место у Европи и пласман на светско првенство.

Овогодишња повеља „Наташа Ковачевић – херој спорта и живота“ припала је Жељку Димитријевићу који се тренутно налази у Токију, где намерава да

животу и трофејној каријери „Од Млаве до Темзе“ емитована је другог дана фестивала.

Сва наша признања

О лауреатима је одлучивао жири који су чинили Божо Сушец, спортски новинар из Загреба, Анита Панић, телевизијска ауторка, документариста и писац Владимир Станковић, европски новинар, публициста, сценариста, спортски и филмски аутор.

Церемонија затварања почела је доделом посебних признања

Драјан Панјелић

Иван Голац

Милорад Сиванулов и Зоран Панчић

група „Ху“... Шта да вам кажем: Роси Парфилд, Ланкастер Конглан, Мики Муд из „Вајтснејка“ гледали су готово све наше утакмице, а Киген, Бол, Шенон и ја требало је да будемо почасни гости „Стоунса“ 1980. на концерту на Вемблију. И Елтона Џона смо сретали често, а те највеће звезде једва су чекале да буду са нама. Преминули Чарли Вотс је свирао у дресу Алана Бола, легендарне „седмицом“ репрезентације Енглеске, он је био генијалан и један је од мојих омиљених бубњара. Да се нисам бавио фудбалом, сигурно бих се бавио музиком...

Број један

Филм „Број један“ говори о занимљивој каријери легендарног голмана Драгана Пантелића која је започета у Лешници, настављена у Нишу и ишла све до Француске и Шпаније. Филм са неиспраним детаљима из живота овог јединственог човека приказан је трећег дана фестивала, а некадашњи репрезентативни голман захвалио је на награди за животно дело.

На отварању фестивала упућене су и честитке женској

обраћању је признала да је веома узбуђена:

– Имам малу трему, јер кажу да човек прво има страх од смрти, а онда од говора пред публиком. Велика ми је част и задовољство што сам вечерас овде и с овако великим легендама нашег спорта. Ово је збиља велика обавеза, наставићу да радим у истом ритму, са истом енергијом и још више воље.

Признање за животно дело добила је и једна од најбољих кошаркашица свих времена и становница Куће славних Разија Мујановић. После вишегодишње паузе, поново је у врху босанскохерцеговачке женске кошарке, па није ни случајно што су њене

Весна Читаковић Ђуришић

Иван Гудец

освоји још једну медаљу на Параолимпијским играма које су у току, и то у дисциплини бацање чуња. Филмска прича о његовом

као и награда најуспешнијим ауторима.

Посебна признања заслужили су Сити група из Ниша за филм „Број један“, Војко Корошец за сјајан пројекат и филм „Школска кошаркашка лига- спорт са хиљадама лица“, а затим и аутор филма „Нови Пазар, град који рађа шампионе“ Сабахудин Топалбећиревић.

Овај филм је био повод да Нови Пазар буде гост Фестивала и општине Чајетина. Делегација тог града, на челу са градоначелником Нихатом Бишевцем, имала је корисне разговоре са својим домаћинима. На конференцији за новинаре пре пројекције филма и гости домаћини најавили су садржајну сарадњу.

Награду за најбољи филм о високим моралним вредностима у спорту добио је Дејан Николић за филм „Медаље за живот: Од Млаве до Темзе“. Филм говори о Жељку Димитријевићу који је после тешке повреде показао снагу и вољу за успехом и постао олимпијски победник у параолимпијској дисциплини бацања чуњева.

Награду за најбољи филм о личности у спорту заслужио је Иља Учитель, редитељ руског

Разија Мујановић

Делегација Новог Пазара на челу са играоначелником Нихајшом Бишевцем, имала је корисне разговоре са својим домаћинима

филма „Стрељцов“ који говори о јунаку који се супротставио стаљинизму и притисцима система у којем је живео, али који је захваљујући својој фудбалској генијалности постао руски спортски народни херој.

Награда за најбољи дизајн и фотографију додељена је немачком аутору српских корена Бранку Крстићу, редитељу филма „Цео живот у игри“. Филм је инспирисан узбудљивом животном причом спортског новинара Живомира Жиће Крстића испричаном кроз филмску призму његовог унука. Значајан допринос филму дала је камера Милутина Лабудовића који је мајсторским решењима и сјајним кадровима обогатио ову причу.

Награда за најбољу режију документарног филма припала је Игору Латинковићу, редитељу филма „Ваха, портрет једне легенде“ који је настао у копродукцији Босне и Херцеговине и Монака, а прича о узбудљивој људској судбини Вахида Халихоџића, једног од најпопуларнијих фудбалера са наших простора (бивше Југославије).

Најбољи играни филм је француско остварење „Фахим, мали принц шаха“, који говори о дечаку избеглици из Бангладеша, што је најактуелнија светска тема ових дана – а тиче се избеглиштва и судбине имиграната.

Најбољи дугметражни документарни филм је остварење хрватског редитеља

Војана Коцеића „Рађа“. Узбудљива филмска прича о младићу који је силним радом и вером у свој таленат – путујући земаљским шаром, стигао до Куће славних. Јунаку овог филма

на отварању фестивала додељена је и награда за животно дело.

Најбољи кратметражни документарни филм је „Џокер – Никола Јокић“, ауторског дуа Наташе Шивић и Владимира Пајића, о животном путу дечака из малог пречанског града Сомбора до врха светске кошарке.

Могло би и чешће

Најбољи средњеметражни филм је дело Томислава Жаје из Хрватске „Иванова игра“. Филм

дужностима у светској федерацији. Филм је маестрално приказао пут човека од младог ентузијазисте, репрезентативца и тренера, до лидера светске кошарке које остаје неизбрисиво сведочанство времена.

Фестивал је завршен пројекцијом награђеног филма „Иванова игра“.

На Фестивалу је представљена књига „Незаборавних 100“ аутора Владимира Станковића, који је био и један од чланова жирија.

Предсјављање књиге „Незаборавних 100“

осликава трагичну али и херојску судбину једног од највећих хрватских и југословенских фудбалера свих времена. Јунак филма увеличао је завршно вече фестивала својим присуством, када је и примио награду за животно дело.

Најбоље остварење на јубиларном десетом Међународном фестивалу филма је „Игра мог живота“, сценаристе Александра Милетића и редитеља Ивице Виденовића. Упечатљива филмска прича о једном од најзначајнијих спортских радника на највишим

Ова књига је настала тако што је Фудбалски савез Србије, правни наследник Фудбалског савеза Југославије, прихватио његову идеју да се 100 година постојања Савеза обележи подсећањем на 100 најважнијих утакмица репрезентације која је, сходно политичким приликама, представљала више држава али је увек била наша. Тих 100 утакмица одабрао је Станковић држећи се стандардних критеријума: значај такмичења, јачина ривала и његов међународни

рејтинг, околности под којима је утакмица играна...

„Свака утакмица, осим текстуалног подсећања на ток, има и такозвану „главу“, односно саставе ривала и техничке детаље, од стадиона, стрелаца, судије, картона и броја гледалаца. Књига је фудбалски времеплов, омаж играчима, селекторима, тренерима али и новинарима који су описивали велике победе или, заједно са читаоцима, туговали после неких пораза. Мислим да додатну вредност књизи даје велики број фотографија. Утакмице су поређане хронолошки, по датумима, од прве 28. августа 1920. на Олимпијским играма у Анверсу против Чехословачке (0-7) до 100. одигране 25. марта 2019. у Лисабону против Португалије (1-1).

Књига има 6 поглавља: утакмице између два рата (1920-1941), мечеви ФНРЈ (1946-1963), утакмице СФРЈ (1963-1992), затим надметања СР Југославије (1992-2003), потом утакмице под именом Србија и Црна Гора (2003-2006) и на крају мечеви Србије (од 2006). Књига садржи и доста занимљивости, статистичких података и оригиналних докумената попут копије записника са оснивачке скупштине Ногометног савеза Југославије 13.априла 1919. до новинских наслова и званичних програма појединих утакмица.

Ако ја као аутор смем да дам суд о књизи рекао бих да је њена највећа вредност чињеница да је један цео век лоптања на простору бивше Југославије и Србије, кроз приче о утакмицама, играчима и тренерима, на једном месту“.

М. Симић

КЈП „ЗЛАТИБОР“: ЗАЈДНИЧКИ ПРОГРАМ С КОНСУЛТАНТИМА ИЗ ШВЕДСКЕ

Животно окружење, па све остало

Након две и по године паузе изазване корона вирусом, партнери из шведске који са чајетинским КЈП „Златибор“ раде на пројекту примарне селекције отпада, посетили су Златибор где су одржане радионице с тимом задуженим за спровођење пројекта

Локална самоуправа општине Чајетина са КЈП „Златибор“ је од 2017. године укључена у Програм подршке локалним самоуправама на путу ка Европској унији у циљу унапређења области заштите животне средине. Уз помоћ Владе Шведске, програм спроводе Стална конференција градова и општина – Савез градова и општина Србије (СКГО) и Шведска асоцијација региона и општина (SALAR).

Након две и по године паузе изазване корона вирусом, партнери из шведске који са чајетинским КЈП „Златибор“ раде на пројекту примарне селекције отпада, посетили су Златибор где су одржане радионице с тимом задуженим за спровођење пројекта. Корак на којем се тренутно ради је план активности које су предвиђене за саму примену примарне селекције.

– Сада развијамо план шта је све потребно одрадити пре датума када будемо рекли нашим корисницима: од данас почињемо примарну селекцију – изјавила је Вера Благојевић, руководилац комуналне службе и координатор Пројекта. – Примера ради, ако одлучимо да почнемо од септембра наредне године, сада су тема све активности које је потребно обавити до тада. То су едукације запослених у нашој фирми који ће обављати те послове, затим запослених у јавном сектору, потом и наших корисника, а следи и набавка недостајуће опреме. Морам споменути да смо се ми у претходним годинама заиста оснаживали: набавили смо три нове аутосмењаре, више од 500 нових контејнера, а потребно је још да набавимо недостајући број канти за мокре фракције отпада које ћемо сакупљати, док

Развија се план шта је све потребно одрадити пре примарне селекције

се за суву фракцију ослањамо на донацију до краја године

Од Краљевине Шведске, али по основу пројекта који се реализује преко Министарства за заштиту животне средине и Министарства финансија, ово јавно предузеће би до краја године

лекцију како бисмо на терену увидели предности, али и могуће недостатке система пре него што га проширимо на читаву територију насељених места Чајетине и Златибора.

У протекле две године, колико нису били у могућности да

ту преко Интернета, али је било и промена, поготово у мојој области управљању отпадом. Гради се нови простор за камионе, имају претоварну станицу, планира се и рециклажна јединица, а ради се и на примарној селекцији. Општина се брзо развија на пољу нових технологија са циљем да и тако постане еколошки најразвијенија локална самоуправа у Србији. Заједно са општинским званичницима радимо на примарној селекцији и рекао бих да је неопходно едуковати становништво о значају нашег посла, што ће бити и највећи изазов са којим ће се сучити општинско руководство. А знам да су више него способни да то и остваре.

Поред унапређивања опреме и возила и оснаживања запослених кроз едукацију, размишља се и о пословним и струковним профилима који би за крајњу реализацију пројекта били неопходни. Такође се ради и на добијању грађевинске дозволе за рециклажно двориште, чија би изградња требало да почне ове године.

Мирјана Ранковић Луковић

Вера Благојевић

требало да добије око 5.350 канти за суве фракције отпада као и аутосмењару капацитета од 16 кубних метара. Након набавке потребне опреме, КЈП „Златибор“ ће одредити рутинске поступке.

– За почетак, вероватно ћемо одредити једну мању област на којој ћемо почети примарну се-

доју у Србију, са консултантима из Шведске одржавани су редовни „он-лајн“ састанци и саветовања, а о до данас реализованим пословима нордијски партнери имају мноштво похвала.

– Видим много промена – споменуо је Пеле Халберг, консултант из Шведске. – Били смо у контак-

ЖКП ВОДОВОД ЗЛАТИБОР

Заједно до успеха

ЖКП Водовод Златибор спроводи пројекат замене магистралног цевовода од хотела „Торник“ до постројења за прераду воде. У првој фази радова извршиће се замена цевовода у дужини од 1.500 метара, а у другој још пет километара. Партнери на том пројекту су ЖКП Златибор и „Јединство“ из Ужица. Овако крупним захватом отклањамо могућност пуцања дотрајалог магистралног цевовода, а тиме и евентуалне губитке на мрежи. Циљ нам је да испорука воде на територији општине буде сигурна и квалитетна, а да је има у довољним количинама.

Наши партнери из ЖКП „Златибор“ и Јединства из Ужица изводе радове на ископу рова за постављање дуктилних цеви, припреми терена и подлоге за њихово постављање, као и засипање истих адекватним материјалом. Свему су претходили радови на нивелацији трасе водовода, све у циљу побољшања њеног положаја.

Ово је добар пример сарадње јавних предузећа, што се најбоље огледа на заједничком раду у крупнијим пројектима. Ангажована је најсавременија радна механизација набављена у претходном периоду.

ЖИВОТ СТАРИХ БЕЗ НАСИЉА И ДИСКРИМИНАЦИЈЕ

Треће доба или друга младост

Код нас је свака десета особа изложена насиљу старија од 75 година. Махом су то жене у сеоским срединама. Зато су Удружење грађана „Снага пријатељства – Амити“ из Београда и Удружење грађана „Златиборски круг“, почели сарадњу на реализацији пројекта о препознавању насиља над старим женама у сеоским срединама.

У просторијама Удружења пензионера и инвалида рада Чајетина одржана је радионица са темом – дискриминација и насиља над старијим женама. Обука је привукла средовечне и старије жене, али и мушкарци из Чајетине, Беле земље, Златибора, са Мачката и Криве реке.

– Желимо с њима да причамо о томе има ли насиља у овим крајевима и шта све препознају као акт насиља – рекла је Надежда Сатарих из Удружења „Снага пријатељства – Амити“. – Али, наравно, не мисли се само на физичко насиље које најчешће и које се препознаје, али се веома често не препознају различити облици психолошког насиља, какво је економско искоришћавање, занемаривање потреба, омаловажавање, и слично.

Трибина у Чајетини организована је са циљем да се старије особе, а нарочито жене, охрабре да надлежним службама пријављују занемаривање, али и све остале облике насиља – према себи, или другима.

– Старија популација је врло често угрожена, а некад су и неправедно маргинализовани због бројних стереотипа – објаснила је Јелена Стојановић, заменица Заштитника грађана Републике Србије. – Због тога је улога свих нас да им предочимо да су и они важни за наше друштво, а да често нису ни свесни да су дискриминисани и да су њихова права повређена. Желимо да их оснажимо да та своја права остваре и да их задржимо на том путу.

А да ли је насиље над старима и у којој мери заступљено на територији Златиборског округа, питали смо присутне.

– Никада у животу нисам трпела насиље нити сам чула да га је било на подручју општине – одговорила је Велинка Мисић, пензионерка. – Поносни смо и пресрећни што живимо у средини каква је општина Чајетина.

– Нисам трпео никакво насиље јер то нисам дозволио нити сам га икад примећивао – рекао је Томислав Весовић, пензионер. – Нажалост познајем људе који су претрпели неки вид насиља. Мислим да је раније било много више тога јер су жене имале мања, ограничена права, а биле патријархално васпитане па, јадне, нису смеле да пријављују или их је у томе спречио стид.

Овај догађај остварен је у оквиру пројекта „Унапређење безбедности жена у Србији“ који спроводи специјализована Агенција Уједињених нација за родну равноправност и оснаживање жена (или UN Women), у сарадњи са Министарством унутрашњих послова, и уз подршку Норвешке амбасаде у Београду.

Д. Миловановић

ТУРИЗАМ НА СТАРИМ ГРАНАМА

И овог лета најпосећенији

На Златибору је дневно боравило до 25.000 нових и старих гостију задивљених измењеним изгледом језера, занимљивим културним збивањима и одувек гостољубивим домаћинима

Златибор је и овог лета оправдао титулу најпосећеније планине у Србији - број туриста којим се може почитати је изузетан. На њему и даље борави до 25.000 гостију дневно, а викендом и више. Такав промет задржаће се сигурно и у наредном периоду. Судећи према резервисаним капацитетима у хотелском и приватном смештају, задовољавајућа је попуњеност и током септембра. Према речима Владимира Живановића, директора Туристичке организације Златибор, летња се-

туристима, код нас их има сасвим довољно.

Ове године туристи су уживали у богатом програму Златиборског културног лета које је организовано на три локације. Највише гостију је по традицији, уживало у концертима, наступима фолклорних друштава, или у фестивалским програмима на Краљевом тргу. И књижевне вечери и беседе организоване на платоу испред цркве на Златибору биле су веома посећене.

- Људи су се ужелели доброг провода и квалитетних култур-

вање је, ипак, било за возњу златиборском гондолом.

- Са панорамске вожње од центра Златибора до врха Торника туристи носе најлепше импресије. Чак и они који су се већ возили гондолом током зимских и пролећних месеци враћају се да понове ову авантуру уживајући у летњим пејзажима Златибора.

Бистар сјај језера

Новим сјајем засијало је златиборско језеро. Директор Туристичке организације подсећа да је бројне туристе овог лета до-

проведу током септембра могу очекивати једнако квалитетан и садржајан боравак као и током јула и августа.

- Ни у септембру неће изостати занимљиви културни садржаји. Иако се Златиборско културно лето званично завршава крајем августа, и у септембру ће бити организоване позоришне представе и биоскопске пројекције, као што ће и Галерија Културног центра бити доступна свим знатижељнима. Ту ће се сваког месеца постављати нова изложба, тако да ни током наред-

Новим сјајем засијало је златиборско језеро

зона протиче у знаку доброг расположења и на понос је свима:

- Добра посећеност овог лета најбољи је показатељ да се квалитетном услугом и добром понудом Златибор изборио са кризом коју је у светском туризму изазвала пандемија корона вируса. У време када је епидемиолошка ситуација свуда у свету и даље нестабилна а туризам трпи вероватно највећу штету, заиста не бисмо смели да будемо незадовољни овогодишњом посетом. Уз велики број домаћих туриста, који су и овог лета остали верни „Златној планини“, у време када цела Србија вапи за иностраним

них садржаја - Владимира Живановића. - Овог лета смо угостили нека позната имена српске глумачке сцене у новоотвореном позоришту Културног центра, па смо за госте приредили доста интересантних представа, што је наишло на велико занимање и позитивне реакције.

Лет златиборском гондолом

Туристи су у великој мери уживали у обиласку околних локалитета - Стопића пећине, гостиљског водопада, Каубојског града, Музеја „Старо село“ у Сирогојну... али највеће интересо-

чекало то уточиште испуњено потпуно чистом изворском водом, са две велике декоративне прскалице и другим садржајима који красе овај планински бисер. Гости Златибора одушевљени су новим изгледом језера, што је приметно и по њиховом расположењу током шетњи овим простором и по многим објавама на друштвеним мрежама. Млади, породице са децом, пензионери, гости свих узраста подједнако уживају у новом призору.

Владимир Живановић најављује да и туристи који се одлуче да одмор на Златибору

Владимир Живановић

ног периода Златибору неће недостајати културна дешавања - обећао је директор ТО.

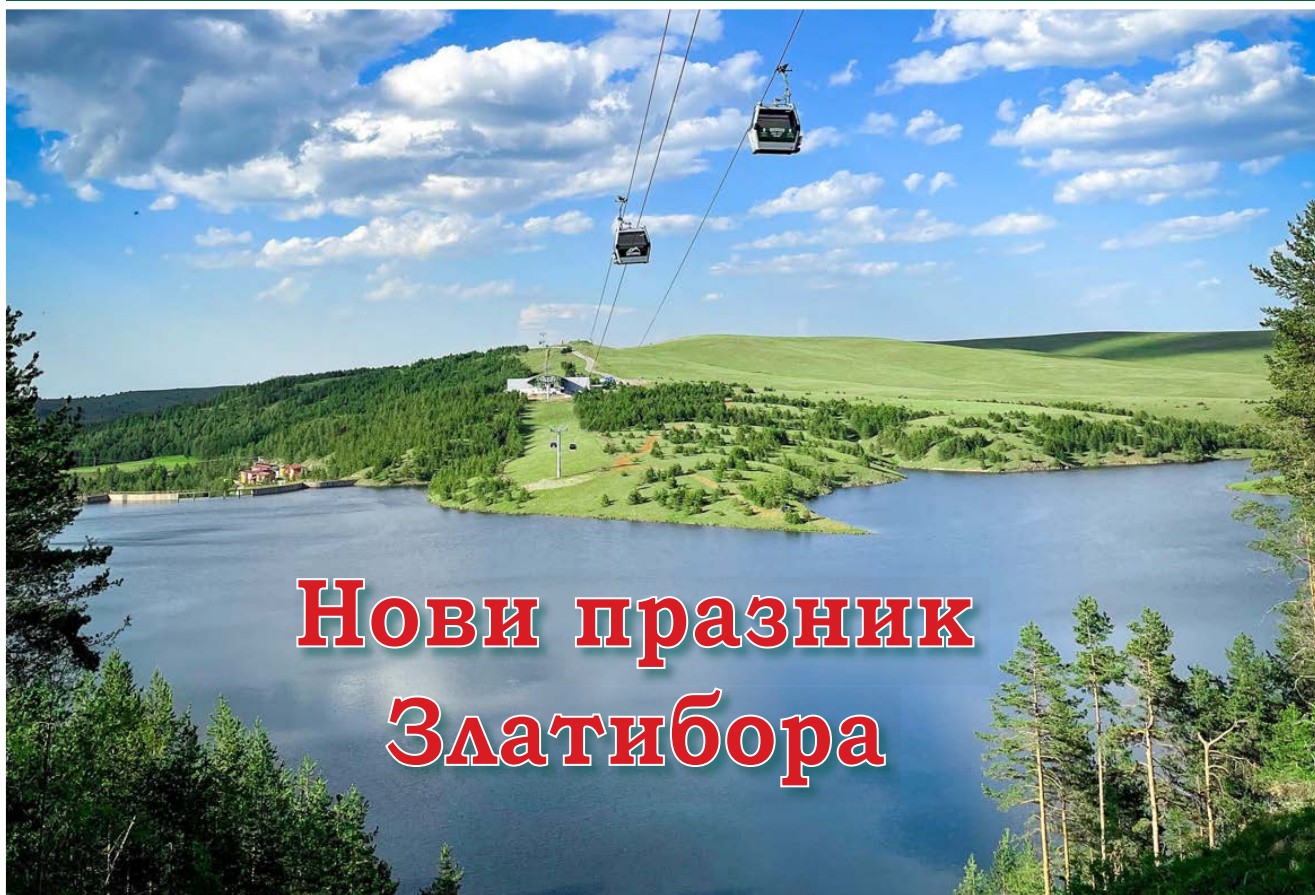
Холандски кампери

Након прошлогодишње паузе изазване пандемијом корона вируса, златиборски камп крајем августа поново је угостио велику групу холандских кампера. Иако је то прва организована група овог лета, у златиборском кампу је током протеклих месеци одмарао велики број индивидуалних кампера.

- Од почетка ове сезоне више од 80 одсто камп парцела је попуњено - наставља директор ТО. - Махом су то гости из иностранства. Највише их је из Словеније, Чешке, Пољске, Немачке, а овог лета посебно је изненађујући велики прилив кампера из суседних земаља, из Мађарске и Македоније.

Одакле год да су - добродошли су. ▲

ГОЛД ГОНДОЛА 2021.

Нови празник Златибора

Голд гондола овог лета пуно пуним једрима. Уз сезону која је готово на измаку, већ се могу сумирати резултати за које се може рећи да су увелико превазишли очекивања. Највећа златиборска атракција будила је невероватно занимање и овог лета. Тако рећи и није било госта који је посетио Златибор а да се није отиснуо у вожњу гондолом. По речима посетилаца, догађало се да су скретали и до стотинак километара с планираног пута само да би искусили лет изнад Златне планине и успомене са одмора обогатили и овом тиме. Од ове године, успомене са Златибора могу да изгледе ако међу њима није лет златном гондолом, јер су туристи добили могућност да доживе Златибор из друкчије, птичје перспективе. Гондола је гостима приближила „један други Златибор“ и понудила алтернативу гужви, сезонској вреви, ноћном животу, а заљубљеницима у природу дала прилику да уживају у живописним и скоро нетакнутим пределима наше најпосећеније планине.

О атрактивности гондоле до-

вољно говоре и огромни редови, налик на оне из зимске зоне, који се нижу већ од раних јутарњих часова, чак и пре почетка рада инсталације. Велики број хотела, али и туристичких агенција из земље и окружења, у склопу својих аранжмана поклањали су гостима карте за вожњу гондолом.

Голд гондола из месеца у месец поставља нове рекорде, а

”

Највећа златиборска атракција будила је невероватно занимање и овог лета. Тако рећи и није било госта који је посетио Златибор а да се није отиснуо у вожњу гондолом

”

овога лета практично није било дана у којем је превезено мање од хиљаду путника. У јесењи део сезоне се улази са превезених око 180.000 радозналаца, више него импозантним бројем који је далеко и од најоптимистичнијих процена које су рађене почетком године.

Сама летња сезона је, као што је уобичајено, привукла огроман број домаћих и страних гостију, па је гондола била у прилици да

угости и посетиоце из далеке Индије и Пакистана, док је посебан куриозитет била посета двоје активних руских космонаута, који су изразили жељу да се залепршају небом у најдужој панорамској гондоли на свету. И велики број спортских екипа које Златибор годинама користе као базу за припреме, користили су слободно време да уживају у новој атракцији.

Поред свега, ЈП „Голд гондола Златибор“ није занемарило ни своју друштвену одговорност, али ни хуманитарни карактер, па су почетком лета поклон вожњу добили сви радници црвене ковид зоне Здравственог центра Ужице, који су били на рехабилитацији на нашој планини. Посебна пажња је посвећена деци, као и особама са посебним потребама, јер њихов осмеси и задовољство имају велики значај и буде нај-

нежније емоције. Последњи су били су учесници Међународног дечјег фестивала фолклора „Лицидерско срце“, на којем су, уз децу из Србије, прилику да се провозају имали и бројни учесници из Украјине, Молдавије, Бугарске... па чак и Египта.

Август за ту нашу атракцију има посебан значај, а то је прилика да се подсетимо почетка. На Преображење 2015. године, на наш велики празник, постављен је камен темељац на локацији данашње почетне станице гондоле у самом центру Златибора. Тај догађај ће постати најзначајнији датум за цео овај пројекат и, на неки начин, бити судбински уткан у повест златиборског краја, јер је пет година касније, опет на Преобржење, Голд гондола напукон пуштена у пробни рад.

Резултати које гондола из месеца у месец бележи дају за право да се с великом сигурношћу и оптимизмом очекује и наредна сезона, а ако се по јутру дан познаје, Голд гондола ће још дуго бити највећа атракција и један од стубова развоја туристичке понуде не само Златибора, већ и целог региона. ▲

НАЈМЛАЂА ЕКИПА ПОБЕДНИК НА „ДАНИМА ПАСТРМКЕ“

По бабином рецепту

У селу Љубиш, у близини школе и ресторана „Пећинар“, шести пут су одржани Дани пастрмке, а овогодишњи слоган био је „Љубишница је вечна док јој је пастрмка верна“. Ваља споменути да то није надметање у риболову на брзим водама, у такозваном „мушичарењу“, већ у припремању јела од ове племените рибе!

У такмичарском делу, према одлуци жирија, најбољу рибљу чорбу припремила је екипа „С коца и конопца“, која сваке године долази из Ариља, док је најкуснију пастрмку испекла млада екипа дечака управо из Љубиша.

– Моја мајка је пре годину дана освојила прво место, па смо помислили да бисмо и ми могли да покушамо – рекао је Добрица Терзић из победничке екипе. – Од моје бабе смо добили најбољи рецепт... и успели! “а његов другар Стефан Чубрак је додао:

– Ми смо стари другари и заједно смо се припремали за ово такмичење – додао је Стефан Чубрак, члан тима. – Пазили смо на све и договарали се „у ходу“, а наши су нас добро подучили како да спремамо рибу.

Родно место академика Милана Пећинара и Љубивоја Ршумовића редовно посећују туристи због рибњака и ресторана са традиционалном кухињом, али и најдуже „зиплајна“ у Србији.

Милан Стаматовић, председник општине Чајетина захвалио је од срца учесницима и гостима Дана пастрмке и наглас пожелио да наредне године буде више људи.

Организатори манифестације су Удружење произвођача калифорнијске пастрмке „Љубишка пастрмка“ и Месна заједница Љубиш, а покровитељи су општина Чајетина, ТО Златибор, СЦ Чајетина и Златиборски екоаграр. ▲

Промоција туристичких потенцијала Ниша на Златибору

Пратећи летњу туристичку кампању Туристичке организације Србије – „Бирам срцем, бирам Србију“, Туристичка организација Ниша креирала је промотивну кампању свог града и околине под изведеним називом „Бирам срцем, бирам Ниш“, којим су се 7. августа представили и на Златибору.

Програм промоције Ниша представљен је у близини језера, на штанду ТО Ниш на Краљевом тргу, где су сви заинтересовани посетиоци Златибора могли да се упознају с туристичким потенцијалима града на Нишави који је познат по богатом културно-историјском наслеђу, што туристима пружа јединствен доживљај током обилазак споменика као што су археолошко налазиште Медијана, Тврђава, Ђеле Кула и аутентично сачуван логор „12. фебруар“ из Другог светског рата.

Овог лета у Нишу, услед успоравања пандемије Ковид-19 изазване вирусом SARS-CoV-2 и ублажавања мера, биће одржани бројни скупови и манифестације које се истичу квалитетом и обogaђују туристичку понуду, поштујући све мере заштите од

вируса. У Нишу, граду фестивала и добродошлице одржавају се и бројни догађаји популарисања активног одмора и екстремних спортова на локацијама у околини града који град издвајају као пожељно одређиште за активан одмор и адреналин спортове.

Тренутно преко три авио компаније – Air Serbia, Wizz Air Аир и Ryan Air најављено је укупно дванаест дестинација директних летова из Ниша у летњој сезони: до Малте, Малмеа, Базела, Цириха, Дортмунда, Франкфурта, Нинберга, Мемингема, Салцбурга, Хановера, Милана, Беча и Тивта, али са могућношћу измене или проширења одређишта због актуелне ситуације и ограничења услед смртоносне вирсне пандемије. ▲

САБОР ИЗВОРНЕ НАРОДНЕ ПЕСМЕ "БЕЗ ИЗВОРА НЕМА ВОДЕ..."

РОЖАНСТВО

БЕЗ ИЗВОРА НЕМА ВОДЕ 2021.

Могао бих песмом да ти кажем

УРожанству је пре седамнаест година одржан први Сабор изворне народне песме под називом „Без извора нема воде“. Годинама је овај сабор израстао до велике манифестације на којој се окупљају бројни играчи, певачи и остали чувари народне традиције Златиборског краја.

После године паузе поново се запевала песма „Без извора нема воде“ у најраспеванијем златиборском селу Рожанству. Народ се ужелео песме, па је запевало и старо и младо. Осамнаести Сабор по реду отворио је председник општине Чајетина Милан Стаматовић обротивши се окупљенима:

– Имам част и задовољство да вас осамнаести пут поздравим и отворим овај изузетан догађај. Без вас нема ни села, ни унутрашњости Србије, тако да морам да захвалим и организаторима и зачетницима ове за нас веома значајне манифестације очувања традиције, и за очување села, који су дали несребичан допринос да све ово заживи. Наравно, не би то могло да заживи да није ових људи који негују изворно, а који овом песмом разбијају кич и шунд негујући вековну традицију српског села. Надам се да ће, док је вас и младих људи по селима – и Србија живети и напредовати.

Организатори, овога пута у „подмлађеном саставу“, учинили су све да програм буде на

нивоу њихових предходника, што није нимало лак задатак. Иначе, госте је поздравила и председница удружења „Змајевац“ Рожанство Снежана Меловић:

– Схватајући важност очувања традиције, угостићемо данас певачке групе и друге извођаче у нешто мањем броју у односу на раније године, али се надамо да ћемо још више

Наступило је двадесетак група, а све је почело с трубачким оркестром. Организатор је припремио по три награде у обе категорије.

У категорији певачких група прво место и златно буренце освојила је певачка група „Луновачка моба“ из Луновог села, а награде им је доделио председник СО Чајетина Арсен Ђурић.

У категорији „певања из вика“ прво место и златно буренце освојили су Милутин Вујаничић и Миломир Стаматовић. Златно буренце доделио им је председник општине Чајетина Милан Стаматовић.

Мирослав Ђокић, директор ЈП „Водовод Златибор“ уручио је награду „Меморијал Вићентије Вићо Мићић“, која се додељује за најлепше водеће гласове у обе категорије, а најлепши водећи глас међу певачким групама је, по непристрасној оцени, имао певач Радољуб Поповић из групе „Славуј“ из Севојна, док је најлепши водећи глас код певачких парова исказао Мирољуб Ракетић из нововарошких Дражевића. Награда је била – једна лепа чупра.

Свечаним уручењем награда завршен је 18. Сабор „Без извора нема воде“, са жељом и надом да ће се и догодине окупити и у већем броју.

Мирослав Весовић

извођача имати у годинама пред нама. Велика захвалност припада општини Чајетина, Туристичкој организацији Златибор, Спортском центру Чајетина и Туристичко-рекреативном комплексу „Златибор“ на великој помоћи у организацији и реализацији овако значајне приредбе. Уз њих, посебну захвалност дугујем Милосаву Радобратовићу на уступању организације Сабора. Трудићу се да оправдам ukazано поверење да се и у наредним годинама окупљамо у нашем Рожанству у што већем броју.

Заслужено освојене награде учесницима су уручили Милан Стаматовић, Арсен Ђурић и Мирослав Ђокић

Отварајући изложбу о протојереју ставрофору Радосаву Симићу, историчарка уметности Снежана Ђенић, коауторка речене изложбе, рекла је између осталог и ово:

– Током читаве српске историје свештена лица имала су значајну улогу у очувању духа светосавља који се није односио на веру и просвету, већ и на све области културног стваралаштва и живота. У црквеним круговима у томе су се посебно истицали они који су својим високим моралним принципима, врлином и благородношћу оставили трајни траг у памћењима савременика и наследника. Један од таквих је сигурно био и он. Био је велики

ПОСВЕТА ПРОТИ РАДОСАВУ СИМИЋУ

Служба Богу и народу

у свом послу служења Богу и народу, до краја доследан узвишеним начелима, а обдарен милосрдном, хришћанском добротом, својим прилежним радом доносио је само добро, па га с правом можемо сматрати истинским духовним оцем.

Прота Радосав Симић је рођен 5. августа 1882. године у селу Бранешци Златиборског среза. За плодан свештенички, али и друштвени рад одликован је од стране црквених власти црвеним појасом, камилавком, чином протe и напнским крстом, највећим

црквеним одликовањем. Од грађанских власти је добио Орден Светог Саве IV и V реда, Орден Југословенске круне V реда, Албанску споменицу, а од највеће хуманитарне организације добио Сребрну Медаљу Црвеног крста.

– Као учитељ, касније и као свештеник, увек се понашао као народни просветитељ – рекла је о проти Боса Росић, етнолог и коауторка изложбе. – Није му било тешко да савлада вештине и знања које није учио у школи и да их пренеси својим најчешће писменим парохијанима,

У тешка времена служио је Богу и народу прота Симић прихватајући свој крст и свој усуд све до упокојења 1966. године.

– У историји, позив свештеника често је био повезиван са чувањем идентитета, одбраном православља и светосавља – рекао је свештеник Ненад Ивановић, старешина Храма Преображења Господњег на Златибору, који је и отворио изложбу. – Често смо у оним несретним временима били синоним за ваксуза, али смо и тада остали и опстали као светла тачка... Упућујем изразе благодарности Снежани Ђенић и Боси Росић на огромном труду и великом остварењу осветљавања лика и дела великана наше прошлости у којој, без икакве сумње, своје место заузима и непоновљиви прота Радосав Симић.

Део биографије о свом тешком али и богатом животу прота Радосав Симић завештао је Љубиши Р. Ђенићу, оснивачу библиотеке у Чајетини, па је и она постала део богате библиотечке збирке. **М. Р. Л.**

КОЛОНИЈА СЕЋАЊА

Сликари сликару

У Трнави је 18. августа, у организацији Спортског центра Чајетина, Атељеа Митровић и ТО Златибор, а уз покровитељство општине Чајетина, отворена је 29. ликовна колонија „Трнава - Владимир Митровић“. Догађај показује да културне манифестације могу опстати уз истинску жељу, како културних посленика, тако целокупне локалне заједнице.

Овог лета навршило се пет година од неопозивог одласка сликара и скулптора Владимира Митровића. Да људи настављају да живе кроз своја дела најбоље показује ликовна колонија коју је Митровић основао у својој родној Трнави, а која се уз подршку породице и пријатеља одржава и даље.

– Тек сад видим како је на мом оцу био велики задатак, прво да оснује, а затим одржи толико година ову колонију – рекла је Љуба Митровић, која је и домаћица и учесница тог дешавања. – Није нимало лако да га следимо, али имамо звезду водилу, знамо због чега то радимо: да би се одржала успомена на мог оца, а нашег пријатеља, добротвора и ментора.

Учесници овогодишње ликовне колоније су Томо и Снежана Поповић из Београда, Александар Тодић из Новог Сада, Данијела Миловановић из Пожаревца, Јован Пушкар из Чачка, Драган Димић из Ужи-

Љуба Митровић

ца, Ана Гачић из Бајине Баште, Александар Тодоровић из Ариља, Биљана Лазаревић из Чајетине, Љуба Митровић из Сирогојна и Андријана Ђенић са Златибора. Многи од ових сликара били су гости претходних сазива и радо се одазивају позиву на ново зборовање из мноштва разлога.

– То је сам пејзаж, сам предео, због чега заправо људи највише долазе, да добију инспирацију и пренесу је на платна. И наравно, та комуникација наше породице са

њима, енергија за коју сви тврде да је позитивна посебно овде код атељеа, као и сам Златибор – додала је Љуба.

Ово, 29. дружење сликара у Трнави, пет година након Владимирове смрти, било је посвећено његовом стваралаштву, па је у Галерији поставка његових слика и скулптура. Присећајући се очеве везаности за свој родни крај, Љуба каже да је његова инспирација пејзажима Трнаве била неисцрпна.

– Мој отац је сликао претежно у Трнави, он није ишао да фотографише друге пределе па да то пренеси на платно, већ је сликао оне пределе којима је сваки дан пролазио, који га свакодневно окружују... Он је баш то сликао. И то је трајало све време његовог живота.

Сликари су у овом амбијенту стварали до 22. августа, а најесен ће, изложбом коју ће припремити Спортски центар Чајетина и грађани општине, као и заинтересовани гости и пријатељи породице Митровић, имати прилику да је посете. **М. Р. Л.**

ЗЛАТИБОР ДОМАЋИН „ЛИЦИДЕРСКОГ СРЦА“

Понекад је 13 срећан број

Након што је свечаним дефилеом учесника у Ужицу отворен 13. Међународни дечји фестивал фолклора „Лицидерско срце“, уследио је дефиле и концерт на Златибору. На овогодишњем фестивалу који је одржан од 15. до 19. августа учествовало је 23 ансамбла са око 700 деце и младих из Мађарске, Бугарске, Египта, Молдавије, Грузије, Украјине, Северне Македоније, Републике Српске и Србије. Организатор фолклора је ужички КУД „Ере“ а суорганизатор Туристичка организација Златибор.

Највећа фолклорна међународна и прекогранична дечја манифестација у овом делу Европе, одржава се у Ужицу, Вишеграду и на Златибору. Након прошлогдишње паузе, ансамбли из неколико земаља поново су заиграли на летњој сцени Краљевог трга. Дружење са малишанима узраста од 10 до 16 година почело је пријемом представника свих учесника у Туристичкој организацији Златибор, а настављен је дефилеом којим је упућен позив за предстојећи концерт.

– Утисака пуно срце, а срећни смо што смо успели да организујемо тринаесто „Лицидерско

На овогодишњем фестивалу учествовало је 23 ансамбла са око 700 деце и младих

срце“ са учесницима који су заиста ту, а не „онлајн“ – каже Ивана Цветковић из организационог одбора фестивала. – У Ужицу ће програм трајати од 15. до 19. августа, два дана ћемо бити на Златибору, а затим идемо и у Вишеград, што значи да се програм одвија упоредо на више локација. Потрудићемо се да публика у свим тим местима види ову лепоту фолклора и осети дух младости и среће, јер нам је то свима потребно после ове паузе – да заједно заиграмо, запевамо и уживамо у фолклору.

Фестивалско вече отворили су домаћи учесници „Ере“ из Ужица, а велики аплауз добили су наступи ансамбала из далеком

Египта, Украјине и Мађарске, и игре из Републике Српске и златиборског краја. Уз фестивалске концерте којима су се фолклорна удружења представљала публици, током фестивалских дана одржане су и фолклорне играонице, еколошка радионица „Лицидерско срце природи“, вожња учесника фестивала Голд гондолом, и многе друге.

– Овде нам је домаћин, Туристичка организација Златибор, организовао вожњу Голд гондолом, тако да ће учесници видети Златну планину из друге перспективе – наставила је Ивана Цветковић. – Након тога ћемо на Краљевом тргу приредити фолклорну играоницу на којој ћемо једни друге

учити своје националне игре. Ми ћемо научити игре из других земаља, а свакако ћемо се потрудити да наши учесници из иностранства науче Ерско коло и да то буде једна од драгих успона које ће понети одавде.

Током фестивалских дана, на свим местима где се одвијао програм, организована је већ традиционална хуманитарна акција „Лицидерско срце деци“, а прикупљени новац биће дониран одељењу неонатологије Опште болнице Ужице. Сви учесници који су дошли на фестивал морали су имати негативан ПЦР тест, уз обавезу да се током боравка, због масовности окупљања, још једном тестирају. **Д. М.**

ЗЛАТНУ ПЛАНИНУ УКРАСИО И НАШ ФОЛКЛОР

Чувари традиције

Фолклорно друштво „Абрашевић“ из Аранђеловца негује традицију и народне обичаје српског народа још од 1920. године и представљало Србију у Португалији, Шпанији, Француској, Немачкој и Русији, а како поносно кажу, последњих десетак година врло радо долазе и наступају на Златибору.

– Ми смо једно од старијих друштава у Србији и управо славимо 101. годину постојања – каже Слободан Симић, председник Друштва. – Корона нам је прошле године одузела радост да прославимо округлу годишњицу и да тим поводом приредимо велики гала кон-

церт, али вратили смо се у нормалу. По устаљеном редоследу одржавамо три концерта месечно, а ово нам је већ шеснаесто појављивање пред публиком. Наступи фолклорних друшта-

ва маме бројне посетиоце Златибора који су претходне вечери били у прилици да погледају кореографије из Шумадије, Лесковца, Шопске игре као и игре из околине Пирота. КУД

Аранђеловачко
Културноуметничко
друштво
„Абрашевић“
имало је
наступ у оквиру
„Златиборског
културног лета“,
а представило се
овдашњој публици
играма из целе
Србије

„Абрашевић“ успешно сарађује и са Ветеранима Златибора и сваке године радо посећују овдашњу манифестацију Међународни фестивал фолклора ветерана. **Д. М.**

ФЕСТИВАЛ „УПОЗНАЈМО СРБИЈУ КРОЗ МЛАДОСТ“

Дружење кроз хуманост

„Дино парк“ је од оснивања посвећен хуманитарном раду. До сада су обишли 12 градова и општина, а у посету су довели више од пет хиљада деце која тренутно таворе у лошој материјалној ситуацији

Отварање фестивала је украшено химном Србије

Фестивал „Упознајмо Србију кроз младост“ у организацији „Дино парка Златибор“ одржан је 18. августа, а почео је дефилеом учесника од парка до Краљевог трга, где је у 20 часова отворен. Публици на Краљевом тргу представило се 350 учесника из општина и градова широм Србије.

– Ове године фестивал смо назвали „Упознајмо Србију кроз

манитарни карактер с настојањем да се помогне деци која тренутно бију битке против неких најтежих болести. Имамо прилику да видимо штанд где су се бројни пријатељи и сарадници Парка одазвали и приложили донације. И ове године Манифестација успева уз подршку Општине Чајетина и ТО Златибор. Оно на шта смо посебно поносни је да нам вечерас наши најдражи долазе гости из Лазаре-

Славица Марић

младост“ – рекла је Славица Марић из „Дино парка“. – Вечерас ће се представити 350 малишана и младих игром, песмом и пригодним текстом о свом крају. А оно што је битно да кажемо је да овогодишња манифестација има ху-

манитарни карактер с настојањем да се помогне деци која тренутно бију битке против неких најтежих болести. Имамо прилику да видимо штанд где су се бројни пријатељи и сарадници Парка одазвали и приложили донације. И ове године Манифестација успева уз подршку Општине Чајетина и ТО Златибор. Оно на шта смо посебно поносни је да нам вечерас наши најдражи долазе гости из Лазаре-

манитарни карактер с настојањем да се помогне деци која тренутно бију битке против неких најтежих болести. Имамо прилику да видимо штанд где су се бројни пријатељи и сарадници Парка одазвали и приложили донације. И ове године Манифестација успева уз подршку Општине Чајетина и ТО Златибор. Оно на шта смо посебно поносни је да нам вечерас наши најдражи долазе гости из Лазаре-

Манифестацију је отворио Милоје Рајовић

и позвао их да посете бројне локалитете у околини Златибора.

– У општини Чајетина можете да посетите велики број одређених и ја се надам да сте слободно време искористили да их обиђете, а ако нисте – на располагању вам је велики број локалитета које можете посетити и упознати наш крај. Желим вам пуно среће у свим овим данима на Златибору! Нек вам је угодан боравак у општини Чајетина, на Златибору, и у „Дино парку“... Још једном – добро нам дошли, и живели!

Отварање фестивала је украшено химном Србије коју је отпева-

ла Зона Стојановић, ученице четвртог разреда, а уз представнике Дино парка водила га је и ученица Вања Вуловић.

– Ја сам водитељка и ове године, као што сам била и 2019. и заиста сам почаствована што сам део оваквог спектакла, са предивном екипом из „Дино парка“ – рекла је Вања. – Јер и ја сам члан „Дино клуба“. Сви смо овде да се упознамо, дружимо и играмо, па да кроз плес и забаву сазнамо нешто више о њиховом крају, и представимо свој најбоље што можемо.

Публика је имала прилику да ужива у игри културно-уметничких друштава „Абрашевић“ из

Краљева, „Наш завичај“ из Севојна, „Зо-Ра“ из Зајечара, „Завичај“ из Злакусе, „Буковик“ из Алексинца, (као и још једног) „Абрашевића“ из Смедеревске Паланке, „Јадар Доњи Добрић“... а велике аплаузе добиле су девојке из балетског студија „Марија Мага Магазиновић“ из Ужица.

„Дино парк“ је од оснивања посвећен хуманитарном раду. До сада су обишли 12 градова и општина, а у посету су довели више од пет хиљада деце која тренутно таворе у лошој материјалној ситуацији.

М. Р. А.

СМИСАО ЖИВОТА ПО ДОСТОЈЕВСКОМ

Између неба и земље

Ава Јустин је говорио да су дела овог писца православна одбрана лика Христовог јер је он управо кроз Сина Божјег објаснио проблем страдања на земљи

У оквиру Културног лета у порти Храма Преображење Господњег одржано је четврто по реду духовно вече, а тема предавања је била „Смисао живота по Достојевском“ које је изговорио свештеник Александар Јевтић, парох при Храму Светог Саве Српског, Саборног храма Епархије Жичке у Краљеву.

Протонамесник Александар Јевтић је уредник часописа „Жички благовесник“ који већ дуже од века излази заслугом Николаја Велимировића који га је и основао 1919. године. Циљ је проповедање вере да би она дошла до што више људи. Тим поводом протонамесник Александар Јевтић је био у цркви на Златибору.

— Ове године се навршавају два века од рођења Фјодора Михајловича и 140 година од његовог упокојења. То је значајан јубилеј једног писца о коме су неки од великана људске мисли срочили мноштво дела, што сведочи да је за Достојевским остало нешто драгоцено. Ту благодет осетили су сви који су читали било који његов роман у школској лектури, а посебно књигољупци, а они који су га се дотакли заједно са ава Јустином

Протонамесник Александар Јевтић

Ђелијски могу да кажу да је Достојевски постао њихов учитељ и мучитељ. Те вечне теме, а најпре она о Богу и бесмртности душе, одредили су стваралаштво великог писца. Он је говорио да је човек „прелазно биће“, биће које не можемо укалупити у било какве форме, а за себе је говорио да је човек крајности те да је његова осана клицања Христу прошла кроз пакао сумње. Због социјалистичких идеја био је на робији и након тога их је здушно критиковао, не из мржње већ из жеље да на време упозори чему води идеологија која протерује Бога. Бољшевичка Русија, а потом и комунистичка Југославија, осетили су на својој трагичној

повести пошаст безбожничтва која је ушла и коју је он кроз свој роман „Зли дуси“ најавио. Он је као смисао човека одредио Христа и сви његови јунаци, и позитивни и негативни, боре се с темом Бога, а у зависности од одговора на то питање дешавају се различити исходи – убиство, самоубиство и лудило, а понекад су то и плодови сведочанства доброте међу људима и многи који су у тим романима пронашли пут вере бивају проповедници Христа. Тако је и Достојевски записао 1854, одмах након изласка с робије у Сибиру, да би, кад би морао да бира између Христа и истине најрадије изабрао Христа, па макар то искључивало ис-

тину. То је сведочанство колико је он стављао рацио и логичку утемељеност искуства људског постојања испод Христа. Дакле, он је прихватио Јеванђеље, односно његови ликови се боре са истинама Јеванђеља. Па или су за, или су против. Ава Јустин је говорио да су дела Достојевског православна одбрана лика Христовог јер је он управо кроз Сина Божјег објаснио проблем страдања на земљи. Питање смисла живота које је тема нашег предавања спада међу она о којима Достојевски није дао рецепте али је кроз различите догађаје и јунаке чије је животе преиспитивао до дубина, како је Меша Селимовић рекао „на којима се другима губио дах“. Он је те дубине преиспитао и смисао потраживао на граничним сферама, а познато је да је граница људског постојања између неба и земље. Зато смо овде, да управо о овоме и причамо – рекао је протонамесник Александар Јевтић.

Он је своју свештеничку службу почео у селу Шљивовици, родом је из Бајине Баште, па му је овај крај остао у лепом сећању и са многим људима је и дан-данас у контакту.

М. Весовић

ДРУГИ ПИШУ... ПОЛИТИКА

Свој идентитет чувамо знањем и борбом против псеудонауке

Суштински, идентитетски смо нападнути, што споља, што изнутра, јер нисмо довољно наоружани знањем и вештинама, рекао је Дејан Ристић на предавању на Златибору

Златибор – Културно наслеђе и идентитет имају нераскидиву везу. Да бисмо на почетку 21. века очували сопствено културно наслеђе треба прво добро да га познајемо и онда да га штитимо. А да бисмо то могли да урадимо на одговоран начин, морамо да будемо наоружани знањем, а не оружјем. Зато што се против идеје и псеудонауке не бори мецима и топовским зрима него идејом. Морамо да знамо шта је наше српско, наравно да поштујемо и туђе, али пре свега да знамо шта је наше и на који начин да га бранимо и негујемо.

Овако је минулог викенда на Златибору говорио историчар Дејан Ристић, в. д. директора Музеја жртава геноцида. Одржао је овде, на платоу изузетно уређеног храма Преображења Господњег, предавање о теми „Културно наслеђе и идентитет“. Са упитаном за себе и публику шта чини српски национални идентитет, кроз које меандре и мене је пролазило у претходним деценијама, шта значи бити Србин у 21. веку...

Које су карактеристике нашег националног идентитета, питао је присутне Ристић и чуо одговоре: језик српски, писмо српска ћирилица, вера православно хришћанство и аутокефална СПЦ, културно наслеђе, обичаји, светиње, народна традиција, у новије време и наши спортисти, научници...

– Налазимо се пред православно црквом која је новијег датума и постаје део нашег културног наслеђа, а у старту је део идентитетског наслеђа за нас који смо Срби и православно хришћани. У културном наслеђу сваке нације види се идентитетска карактеристика – указао је историчар и поставио питања:

– Зашто косовско-метохијски Албанци у континуитету кидишу на наше светиње на Косову и Метохији? Што нападају на грађевине, чине злодела припадницима свештенства, монаштва... Зашто је наше културно наслеђе тамо толико под ударом деценијама? Шта им сметају грађевине из неких прохујалих векова: Дечани, Патријаршија, Грачаница, Девич...

– До 2004. косовско-метохијски Албанци физички су насртали на наше светиње, подметали експло-

зив, пожаре. Након оних сцена из марта 2004. с нападом на више од стотину богомоља СПЦ на територији наше јужне покрајине Косово и Метохија, са оним момком који скаче по крсту на кубету цркве и ломи га док маса егзалтираних Албанаца очекује када ће крст пасти, те сцене су отишле у свет. Албанци, њихове политичке елите и ментори сматрали су, на срећу погрешно, да ће им то бити прихваћено зато што су себе у претходним годинама представили као жртве. Десило се нео-

Дејан Ристић на предавању на Златибору

Које су карактеристике нашег националног идентитета, питао је присутне Ристић и чуо одговоре: језик српски, писмо српска ћирилица, вера православно хришћанство и аутокефална СПЦ, културно наслеђе, обичаји, светиње, народна традиција, у новије време и наши спортисти, научници...

чекивано: свет је реаговао на те сцене антицивилизацијског поступања, отвореног насиља, материјализоване мржње.

– А онда су они престали то да раде, од 2004. безмало да немамо ниједан озбиљнији напад таквог обима на богомоље СПЦ. Ми смо овде одахнули, рекли: „Свет је видео ко су они, свет је разумео.“ Међутим, ми историчари смо упозоравали да ће се само променити тактика, али да циљ остаје исти. Онда су Албанци неколико година заћутали, а затим кренули са псеудонауком. Одједном су почели да говоре: „Не, не, то је у ствари наше, светиње су подизали наши владари и великаши, а Срби су узурпатори“ – испрчао је Ристић, па илустровао примером српског православног манастира Грачаница који је пре 700 година подигао српски краљ Милутин:

– Од 2004. косовско-метохијским Албанцима више не смета Гра-

чаница ни појам манастира, чак ни појам православља, али им смета оно српски, јер је то идентитетска карактеристика. Они се сада озбиљно баве псеудонауком, улажу огромна средства, лобирају... Покушавајући да нас, који смо на Космету пре много векова створили свој идентитет и средњовековну државу, сада представе као узурпаторе, некакве дошљаке који су узурпирани све те светиње. Делују преко медија, документарних филмова, друштвених мрежа, јутјуб канала, избегавају

Ристић је ту направио дигресију са збивањима у Црној Гори:

– Сетимо се шта се ту дешавало до средине прошле године. Црногорци су некад истицали да су најелитнији Срби, а онда се код њих у року од свега неколико година десило, захваљујући једном политичком концепту, да је део српског народа одбацио свој вишевековни идентитет и прихватио други монтењегрински, створен на антисрпству. Кад су додали три слова у азбуку ми смо се овде грохотом смејали, уместо да се забринемо. Створили су језик (политички, а не лингвистички), па на основу њега увели црногорску књижевност, почели да стварају црногорски национални идентитет. Схватили су да су на добром путу, али им фали још једна карика: црквена организација. Дошли су на идеју да би Црногорском православно црквом могли да замене СПЦ и њену инфраструктуру у Црној Гори: ту су богомоље, свештенство, вршиће годинама притисак на њих, неко ће поклекнути и они ће то добити. Ту су се заиграли и ту је био крај. Али тај експеримент је изузетно опасан.

Ово су, утврдио је историчар, болне теме за нас. Уз подсећање да су у Северној Македонији почетком ове године у манастиру Светог Јована Осоговског уклањали натписе са фрескопотрета наших владара и исписивали имена општехришћанских светиља.

– Па је тако цар Стефан Урош Пети постао Константин Велики, а цар Лазар је постао Јустинијан Први. Онда је на интервенцију наших сународника у Северној Македонији то ипак исправљено и враћено у првобитно стање. Знамо и шта се десило у ентитету Федерације БиХ, где је срушена српска православна црква у близини Сребренице, јер је улазила у приватно имање. А да ли је у реду тражити рушење једне богомоље, било које вере?

– Очигледно је да се налазимо у забрињавајућој ситуацији, где смо суштински, идентитетски нападнути. Што споља, што изнутра јер нисмо довољно наоружани знањем и вештинама. А ово су брутални покушаји промене идентитетске карактеристике нашег наслеђа – оценио је Дејан Ристић на Златибору.

Бранко Пејовић

ОДРЖАН XIV ЛЕТЊИ УЛИЧНИ ЕРСКИ КАБАРЕ

Смејање на страх

У амфитеатру Библиотеке „Љубиша Р. Ђенић“ одржано је прво кабареско вече XIV Летњег уличног ерског кабареа. Основ и оквир за ово дешавање је специфични ерски хумор који је препознат као део идентитета српског народа и као такав уписан у Национални регистар нематеријалног културног наслеђа. Организатор манифестације је Библиотека у сарадњи са Туристичком организацијом Златибора а под покровитељством општине Чајетина.

Четрнаест година од оснивања манифестације Летњи улични ерски кабаре житељи чајетинске општине имају част да присуствују и употпуњују богат програм колажног типа. Након „загревања“ које су им уприличили улични свирачи и клонови, програм је традиционално започет проглашењем најбољих афористичара и доделом награда, а председник жирија није крио задовољство изузетним одзивом колега и популарношћу самог конкурса који расписује чајетинска библиотека.

Виц као књижевна форма

– Ми подстичемо тај више сатирични афоризам који има друштвено значајну поруку или озбиљнију критику, а да ту има хумора – узјавио је др Слободан Симић, афористичар и председник комисије. – У суштини, ако ми гајимо ерски афоризам и хумор који нису баш сасвим безазлени, ми њиме желимо да испод жита истакнемо да је сатира у суштини облик изражавања које ере користе вековима.

Прву награду – четири ноћења за две особе у апартманима Туристичке организације Златибор освојио је Нинус Несторовић из Новог Сада, другу – три ноћења за две особе у конацима Музеја на отвореном „Старо село“ у Сирогојну Марина Аристо Марковић из Ниша, а трећу – два ноћења за две особе у Студентском одмаралишту „Ратко Митровић Бојан Љубеновић“ из Београда. Такође, на Кабареу је додељена и награда „Раде Јовановић“ за књигу афоризама године коју је добио Ђорђе Оташевић. Овогодишњи гост кабареа био је и писац Вања

Снежана Ђенић

Булић, који каже да прати фестивал од самог оснивања. – Мислим да је велика храброст када дођеш у ерски крај да шаљеш нешто што је хумор – рекао је књижевник. – Видео сам списак људи који учествују и награђенох, и то је сами врх онога што се зове сатира код нас. Људи не разумеју ко су српски афористичари и када би погледали светске енциклопедије видели би да су тамо најзаступљенији Срби.

Спасоносни регистар

Библиотека „Љубиша Р. Ђенић“ у току године организује велики број културних манифестација, трудећи се да негује добар укус публике. То су књижевне вечери, промоције књига, тематске изложбе, музички концерти, позоришне представе. Нека од тих догађања постала су традиционална, а Библиотека је по њима постала позната не само у Србији већ и у суседним земљама.

– Хумор је део свакодневног живота људи и управо осликава карактер и менталитет становништва који га ствара а житељи златиборске регије имају посебан смисао за хумористику и шаљиву досетку, што се сматра највећим видом интелектуалности – рекла је директорка Библиотеке Снежана Ђенић.

– Имајући то у вид да ерски хумор има све потребне елементе ми смо га зато предложили за упис у Национални регистар нематеријалног наслеђа, тако да је он данас препознат као део културног идентитета српског народа

Организатори су и ове године осмислили занимљив програм, па је током две кабареетске вечери у Чајетини и на Златибору публика имала прилику да погледа позоришну представу „Убићу се, мајке ми“ у извођењу глумице Јоване Петронијевић, и филм „Корона сумњиво лице“, а све то уз пратњу добре музике Дикси бенда из Београда.

Д. М.

Слободан Симић

Вања Булић

МАРИЈА ШЕРИФОВИЋ ОДУШЕВИЛА ЗЛАТИБОРСКУ ПУБЛИКУ

Певачица широког срца

У наставку Златиборског културног лета и на опште задовољство публике, на Краљевом тргу је приређен концерт Марије Шерифовић који је организовала Општина Чајетина и Туристичка организација Златибор. Пун трг обожавалаца певао је у глас с Маријом а први редови у публици били су заузети сат времена пре почетка концерта.

Један од најбољих вокала српске естрадне сцене први пут у каријери дугој 18 година представила се златиборској публици. Након паузе која је потрајала 16 месеци, нестрпљиво је ишчекивала наступе, а Златибор је треће одредиште на којем је запевала. Фантастичном концерту присуствовало је неколико хиљада љубитеља добре музике и врхунских извођача.

У последњих неколико година углавном сам само пролазила кроз Златибор, с ноћењем-два, али никад нисам дошла на одмор јер свр слободно време користим ван Србије – рекла је Марија Шерифовић након концерта. Али, увек са задовољством и прођем Златибором и свратим, јер имам ту и неке пријатеље који имају своје куће, али као што

рекох на дан или два, не дуже. Након шеснаест месеци ово је трећи концерт: први је био у Љубовији, други на Копаонику прексиноћ, а вечерас Златибор. Недостајало ми је све то, недостајали су ми народ, публика и овакав контакт. Веома сам радосна због тога.

Милионски преглед и на јутубу и концертни препуни публике јасан су пример како се и поред много „треш“ музике у данашње време квалитет ипак цени и нађе начин да исплива на површину. Квалитетне песме, добар

наступ, искрен однос са публиком и надарене глас који краси ову певачицу доприносе њеној све већој популарности.

– Све зависи како видите себе, какав траг желите да оставите, која сте врста извођача, уметника – наставља певачица. – А озбиљна је то тема да би се могла објаснити у једној реченици како би се дао ваљан одговор, али рекла бих да је мени далеко важније да оставим трајан печат и да једном наша деца запевају неку моју песму.

Иначе, док се ситуација са пандемијом не заврши, апсолутно ништа ново нећу издавати.

Концерт је започела баладама „Шкољка“, „Паметна и луда“, „Бол до лудила... а у наставку су се низали хитови бржег ритма попут „Чувам се“, „Мрш“, „Своја и твоја“ и још много других. О хуманости до сад једине наше победнице „Песме Евровизије“, говори то што је присутну публику позвала да слањем СМС поруке донирају скромна средства за наставак лечења наше суграђанке Марте Павловић.

Д. Миловановић

НАСТУП САРАЈЛИЈА
НА КРАЉЕВОМ ТРГУ

Звјезда тјера мјесеца

Позната сарајевска група „Диванхана“ наступила је на летњој позорници Краљевог трга. Бенд је почетком 2009. основала група младих студената Музичке академије у Сарајеву и трају, ево, већ дванаест година

Млако августовско вече мештанима и туристима Златибора улепшао је концерт босанскохерцеговачке групе „Диванхана“ која је почастила публику новим програмом, а уједно представио и своју нову чланицу Шејлу Гргић.

– Носимо дивне утиске одавде, заиста смо одушевљени атмосфе-

ром и садржајем које овај туристички цвет пружа – рекао је, клавијатуриста Невен Туњић. – С нама је и техника с којом већ годинама сарађујемо широм Србије, а реч је о врхунским професионалцима у том послу, и као што је све уређено на врхунском нивоу таква је и ова сцена. Неки од наших следећих насту-

па су 29. августа на „Нушићијади“ у Ивањици и сутрадан у Крагујевцу, а ако нам епидемиолошке мере дозволе, наставићемо и током јесени.

Мисија „Диванхане“ је неговање и представљање не само урбане музике Босне и Херцеговине, већ и традиционалне музике земаља Балкана с посебним

освртом на севдалинке. Неке од песама које је бенд извео и које су одушевиле публику биле су управо севдалинке „Звјезда тјера мјесеца“, „Ој Сафете, Сајо, Сарајлијо“, „Да сам птица“ и друге. Публика је пратила групу певајући са њом и награђујући је аплаузом.

Д. М.

Јунаци из Великог рата нису заборављени

Иако временске прилике нису биле наклоњене, 29. августовског дана је на Цигли одржан свечани помен палим јунацима у Великом рату у присуству представника општина Рудо, Кнић и Чајетина. Поздравили су их Вукомир Божанић, председник ТУ Јабланица и покретач идеје о изградњи спомен-комплекса на Цигли, Драгољуб Богдановић, начелник општине Рудо, као и Милан Стаматовић, председник општине Чајетина, а парастос им је одржао свештеник Јован Стојковић. У програму су учествовали завичајни песници и певачке групе из Руда и Чајетине.

Споменик мајору Василију Луковићу и палим борцима у бици на Цигли 1914. године, подигнут је за стогодишњицу 2014, на дан њихове погибије у витешкој одбрани стратешког положаја на караули Цигла, који се војевао против многобројнијег непријатеља.

– Недавно је на једној од телевизија историчар Предраг Остојић напокон причао о Горњем дринском фронту о којем се мање знало, али сами војници који су на овом месту оставили белег своје команданту и све што смо сазнали о њиховом витештву, на неки начин је многе историчаре, и нас, саме, оп-

ределило да се више позабавимо дешавањима на Цигли тог августа – рекао је Вукомир Божанић, координатор и идејни творац пројекта спомен-комплекса који је урадио скулптор Владимир Митровић.

– На овом мјесту је само за два дана јуначки погинуло 37 војника са мајором Василијем Луковићем из Кнића, и сви из 4. пука српске војске, а са добровољцима преко стотину. Натпис уклесан бајонетом на каменој стели мајора Луковића подсећа – „Испунио си дужност према краљу и отаџбини, завидимо ти и поздрављамо породицу“ – што би се требало учити у војним школама и за мене је више него узвишени јуначки однос војника према свом команданту, свом краљу, отаџбини и народу – рекао је Драгољуб Богдановић начелник општине Рудо.

Испред домаћина, општине Чајетина, председник Милан Стаматовић је, поздрављајући све присутне, изразио захвалност што сваке године долазе подржавајући искрене напоре да се од заборава сачувају хероји, јунаци који су дали највредније за своју отаџбину – опствене животе.

– Порука са овог камена и спомен-обележја требало би да буде звезда водиља свима нама – нагласио је Стаматовић.

О чојству и јунаштву има се увек још много тога рећи. И у песмама, од епских до савремених, љубав према отаџбини и жртвовање за тај узвишени, циљ остаје недопрличана прича. Ипак, није заборављена, па се битка на Цигли скрасила међу стиховима завичајних песника Вукомира Божаниће и Мирјане Ранковић Луковић. **М. Р. Л.**

СЛАВА СВЕТОГ ПРОРОКА ИЛИЈЕ И ДВА ВЕКА ОД ОБНОВЕ ХРАМА У ДОБРОСЕЛИЦИ

И наслеђе, и оставштина

У Златиборском селу Доброселица, у присуству свештенства, верника и гостију, свечано је обележена храмовна слава Светог Пророка Илије и два века од обнове цркве. У неким списима се спомиње да је Храм Светог Илије постојао још 1745. године. Међутим, сама локација цркве је промењена 1821. Године, када је са суседног брда пресељена на данашњу локацију. Због тога ке Парохија доброселичка, поред храмовне славе, свечано обележила и 200 година од обнове Храма. Присутнима се том приликом обратио протојереј-ставрофор Милош Босић, архиепископски намесник ужички.

– Браћо и сестре, честитам вам јубилеј – два века постојања овог храма. Било је то тешко време и још теже околности, а легенда каже да је за ноћ овај храм пренет са једног места на друго како би људи имали где Богу да се моле и да свог Бога не забораве. А ви сте се потрудили као достојни наследници својих предака да овај храм за ову прилику обновите, да га освежите и у ново рухо оденете, да тиме покажете сутра и својим потомцима како ову светињу морају чувати, јер она је дело руку отаца ваших, ваше, али и ваших потомака. Ово је предато вама, браћо и сестре, да чувате и да предате онима који иза вас долазе. Нека вам буде срећна и Богом благословена слава, да је славите у овом храму много година и никада не престанете. Да славе у векове и ваша деца, а вас увек с љубављу и поносом да се сећају.

Након Свете литургије и литија приступило се освећењу славског жита и колача. Старешина Храма јереј Јован Стојковић са хришћанском љубављу пожелело је присутном народу срећан празник.

– Ја вас замољавам да приђете сви, да се најпре покропите, да узмете нафору, а после да нико не прође шатру где је постављен ручак, где ћемо се послужити и, наравно, поделити захвалнице. Заправо, свима се захваљујем. Апсолутно свима. Живели и срећан празник да вам буде. **М. В.**

ПРЕДСТАВЉАЊЕ ОПЛЕНАЧКЕ БЕРБЕ И ТУРИСТИЧКЕ ПОНУДЕ ТОПОЛЕ

Ново старо побратимство

Јована Миланчевић

Мирослав Јевтић

У циљу промоције туристичке понуде Тополе и Опленачке бербе посетили су нас председник општине и КУД „Опленац“, а почело је представљањем прве монографије „Опленачка берба“, штандом Туристичке организације Топола на Краљевом тргу, представом драмског студија КУД „Опленац“ и играма његовог фолклорног ансамбла.

Промоција туристичке и културне понуде Тополе и Опленачке бербе одржана је на Златибору током вишесатног, а уз то и квалитетног програма. Туристичка понуда општине Топола заснива се на споменичком наслеђу у виду задужбине краља Петра I на Опленцу, а састоји се од пет локалитета: Црква Светог Ђорђа са криптом, Кућа краља Петра, Краљевска винарија, Виноградарева кућа и Карађорђево град.

– Повод нашег доласка је 58. Опленачка берба која се традиционално увек одржава другог викенда октобра а једне године била је најпосећенија манифестација у Србији и надалеко је чувена – рекао је Мирослав Јевтић, туристички водич. – На првом месту је Краљевска винарија која има своје заштићено географско подручје и четири исто тако

заштићене етикете, а затим и највеће винарија Александровић, Арсенијевић и Липовац. Поводом пола века постојања те манифестације објављена је прва монографија о чувеном вашару под називом „Опленачка берба“, чије је издавање финансирало (ресорно) министарство за туризам.

– У монографији се може прочитати све о вино и саборовању, или генерално о вашаровању. Описане су прве три бербе као и саставни део програма, а ту је Сабор изворног народног стваралаштва – рекао је Игор Петровић, аутор монографије и председник Општине Топола.

– Важни делови монографије су обраћање пажње на нека од кључних имена која су

својом појавом формирали свест људи о значају вашара у Тополи као што је Драгиша Недовић и Добрица Ерић – рекла је Јована Миланчевић, новинар.

Најновијом представом „Приче великог рата“ драмског студија КУД „Опленац“ који постоји од 2.000. године и броји више од триста чланова, представљено је раздобље од 1914-1918. у спомен на наше славне претке који су се борили за слободу Србије. Након представе публика је имала прилику да погледа и наступ играчког ансамбла.

– То је представа која је добила награде на Фестивалу драмских аматера Србије, а фолклорни ансамбл представиће се играма из околине Београда, Шумадије, Драгачева и југа Србије – каже др Мирослав Благојевић председник КУД „Опленац“.

Иначе, прва Опленачка берба одржана је 1962, само годину дана након првог Сабора трубача у Гучи па су победници Драгачева били главни гости у музичком делу ове манифестације. Ове године вашар у Тополи одржаће се 8, 9. и 10. октобра.

Данка Миловановић

Игор Петровић

Мирослав Благојевић

КУЛТУРНО ЛЕТО СА СИМФОНИЈСКИМ
ОРКЕСТРОМ И ХОРОМ РТС-а

Златиборе мој зелени боре

Концертом Симфонијског оркестра и Хора Радио-телевизије Србије, програм Културног лета на Златибору добио је нову димензију. Шта о њему рећи а не искористити већ употребљене речи које би својом недовољношћу разочарале оне који су му присуствовали, а премало рекле онима који нису? Оркестар који траје већ 84 године суверено је владао сценом под енергичном диригентском палицом Бојана Суђића, а у лепој атмосфери Преображењске златиборске вечери пажљивој и жељној публици дао најбоље од себе.

– Још у оркестру имамо онај елан као да смо на почетку заједно, а то је важно да свако наше окупљање и сваки концерт пред публиком добију нови полет – рекао је након концерта Бојан Суђић, диригент. – Наиме, музичари уопште, а класичари посебно упадну у рутину. Међутим ево, ова публика и наши концерти показују да то није неминовно, па бих зато похвалио своје колеге музичаре. На Златибору се сви ми сјајно осећамо. Први пут смо овде свирали, „премијерно“ на овој бини, и лично сам презадовољан. Та бина, као што сам рекао и председнику Општине, од сада нас обавезује, на њој више не може да се свира тек тако, нити било шта! Она је кадра да прихвати и највеће спектакле и да буде уз раме, са најпознатијим сценама тог типа у свету. Ми смо се изврсно осећали на њој, и чини ми се да се то прелило и на публику која је, опет, сву нагомилану енергију вратила нама,

За ову прилику, Симфонијски оркестар је извео веома атрактиван репертоар. На програму су била популарна дела Бизеа, Вердија, Чајковског, Офенбаха, теме из филмских хитова „Пирати са Кариба“, „Монтевидео“ и других. Са великом пажњом пропраћене су и композиције инспирисане традиционалним народним српским песмама.

– Мени је дуги низ година намера и жеља, а то и остварујем, да полако градим национални репертоар – размишљао је наглас диригент. – Наравно, не сувише слободно већ у мери у којој је препознатљив, тако да и публика може да га прати, препозна, и учествује са нама у песми. Ми смо, нажалост, кроз дуги низ година многе речи укаљали, многе су речи потрошене, али ми се чини да управо та песма и та наша народна мисао која се

Бојан Суђић

препознаје од пре 50, 100 и више година, још живи неиспрљана, а у то морамо да улажемо.

Осим многобројних признања и награда, Симфонијски оркестар и Хор РТС-а је 2019. године одликован Сретењским орденом трећег степена за трајан допринос култури. Својим инспиративним наступом то су показали и овога пута, а премијерним извођењем композиције „Златиборе мој зелени боре“, за коју је специјално за овај наступ аранжман написао Константин Благојевић, чајетинску публику је навело на овације и буру аплауза којим је оркестар испраћен са сцене.

М. Р. А.

ОВАЦИЈЕ ЗА ПРЕДСТАВУ
„ФРЕНКИ И ЦОНИ“

Страх од љубави и друге муке

Још једна представа у Културном центру на Златибору подигла је публику на ноге. Комад „Френки и Цони“, у маестралном извођењу Слободе Мићаловић и Игора Ђорђевића, оживели је публици причу која је публици, можда више него икад актуелну причу о истовременој жудњи за љубављу и страху од ње. Романтичну комедију Теренса Мек Нелија, а у режији Тее Пухарић, надахнуто је пред златиборском публиком оживео уиграни глумачки двојац Слобода Мићаловић и Игор Ђорђевић. Овај комад о двоје јунака које живот није мазео а на прагу одустајања од потраге за љубављу у коју искрено желе да верују али је се и боје, прича је која се лако препознаје.

– Мислим да нико никада није до краја докучио љубав као такву, а мислим да се мушко-женски односи док је света и века, никад неће до краја разјаснити – рекла је након представе Слобода Мићаловић. – Где грешимо у комуникацији? Оно што ми у представи нудимо је управо откриће да треба бити храбар и допустити неком да те воли, иако то готово да подразумева да можеш бити и повређен, или да ћеш можда сам неког повредити. Јер, стално полазимо од себе и свог страха да ћемо бити повређени, док занемарујемо подједнако болну могућност да буде и обрнуто. „Френки и Цони“ разбијају управо такве недоумице и те окове једно другом, док се за једну ноћ свађају, воле и причају отварајући свако своје ране, а ожиљке износе на видело јер немају шта да изгубе. Они су зреле личности, могу да воле и буду вољени, а пред њима је избор и да заувек остану сами.

Представа се игра већ четири године. Осим у Србији, погледали су је између осталог и житељи Торонта, Лондона и Берлина, и свугде је примљена на истоветан начин, са пажњом и промишљањем. Мада аутор не нуди рецепт за успех у љубави, протагонисти јој дају слику живота са, и без тог животног еликсира.

Поред ове, у току августа су заинтересованој публици биле „у понуди“ представе „Цимет и ванила“ која је кабареа типа и у којој су улоге дале глумице Весна Станковић, Вања Милачић и Милица Јанкећкић уз редитељску палицу Весне Станковић, а затим и монодраму „Е, мој Тодоре“ рађену према тексту Бојана Љубеновића, а у извођењу глумца Јанка Радишића.

М. Р. А.

73 ГОДИНЕ ИСТОРИЈСКОГ АРХИВА УЖИЦЕ

Прошлост у сигурном трезору

Одлуком Министарства просвете НР Србије априла 1948. почело је с радом архивско седиште у Ужицу, па је за њим 73 године рада и постојања.

Основан је ради сакупљања и заштите архивске грађе на подручјима ариљског, златиборског, пожешког, рачанског, ужичког и црногорског среза. Данас је ужички архив по територијалној надлежности највећи у Републици Србији и има надлежност над свих девет општина Златиборског и Ивањицу из Моравичког округа.

– У депоима Архива данас чувамо око пет километара архивске грађе о којима се стара нас дванаесторо – реко је директор Жељко Марковић. – Наши депоји су у новом, наменски грађеном здању Архива, као и у старој касарни у Крчагову, а поседујемо грађу из времена стварања првих органа власти,

Не оскудевају у броју запослених, али њихова старосна структура је неповољна. Па ипак, упоредо а успешно раде и на обради и заштити грађе и ван архива, а о обиму посла сведочи податак

да сваке године грађанима нуди око 2.000 преписа или уверења из документације која се чува.

Уз управну функцију, Архив упоредо обавља културну и просветну мисију коју остварују излагањем грађе, и издавачком делатношћу. Изложбе су тематске, а неке од њих су биле постављене и ван граница Србије.

Жељко Марковић

– Нека наша дела имају и поновљена издања што сведочи о квалитету аутора и значају тема на које се односе. Уз то, коиздавачи смо с Библиотеком „Љубиша Р. Ђенић“ из Чајетине са књигама: „Дневник Стевана Туцовића“ и „Сломљена крила Златибора“.

Ни један озбиљан списатељски и истраживачки рад не може се обавити без архивске грађе јер је реч о прворазредном извору за тумачење прошлости, а архиви су трезори у којима се то благо налази.

– Са подручја данашње општине Чајетина чувамо архивску грађу с почетка претпрошлог

века. Истакао бих начелство Среза златиборског у коме се налази документација од 1837. године. Грађу данашње општине Чајетина преузели смо 1982. године, а затим и грађу свих привредних организација са територије чајетинске општине које су престаја-

ле са радом током стечаја и ликвидације. Код нас су и лични фондови проте Милана Смиљанића из Сирогојна, и проте Шишаковића из Доброселице.

Архив добро сарађује са општином Чајетина и установама културе чајетинске општине.

– Надамо се да ћемо успоставити добру сарадњу и са Туристичком организацијом Златибора, па да нашу изложбу „Краљевски ваздухопловци“ поставимо на Краљевом тргу.

Иначе, отворени су за сваког ко је заинтересован да користи архивску грађу, за своје или опште потребе.

– Посебно захваљујем општини Чајетина и на финансијској подршци којом доприноси квалитету рада који обављамо и услуга које нудимо – рекао је на крају директор Жељко Марковић.

Мирослав Весовић

ПРОФЕСОР ДР БОРИВОЈЕ КРЕЈОВИЋ

Две Дренове, два јунака

Породична кућа у Жаркову, на падини испод негдашњег „Филмског града“, некада далекој периферији престонице, одудара од комшијских по много чему: завучена дубоко у сеновито двориште над које су се наднела горостасна стабла намернику буди бојазан, али широм отворена капија и улазна врата шаљу друкчију поруку у којој се препознаје добродошлица. И као да није у велераду где нико никог не познаје а од сваког непознатог и непозваног зазира, већ на селу, у којем људи одвајкада живе и понашају се као да су најрођењенији. То је дом старог професора Боре, како су га студенти завели у свом „шифарнику“ најмилијих учитеља.

Мада је цео век посвећен науци а броји осамдесет девету (јер рођен је последњег дана 1932. године у Дренови код Сиројојна), живи без мобилног телефона и компјутера, али зато окружен књигама, уметничким сликама и успоменама.

– Немам компјутер, али зато имам унука Алексу који је већ на другој години Електротехничког факултета где студира информатику – објаснио је радозналцу „мртав озбиљан“. – Он из тог чуда за трен ока ишчепрка податак за који су мени потребни сати копања по књижурини и архивама. А немам мобили телефон јер имам времена напретек, па ми није тешко да скокнем до овог кућног. Него, јесте ли за кафу? Или да се окрепимо нечим

јачим? Имам француски коњак, златиборску ракију...

Отпловили смо на Златибор, наравно. Ту смо се „нашли“: бистро жута са зрнцима клеке, од идеалних осамнаест гради. На здравили смо познанству, а ако Бог да – и пријатељству.

Како сићи са Златибора

Службене биографије професора Боре могу се пронаћи у неколико монографија, специјализованих енциклопедија или стручних алманаха, али лишене су душе: не причају топле приче већ износе хладне чињенице. Због тога је четворочасовно дружење и разговор с њим био „културни догађај“ за памћење. Јер, успео је да цео свет, са „златном планином“ приде, приведе на пространу терасу што гледа на разбокорени врт иза куће. Почео је са својим лутањима по земаљском шару, а најчешће као представник југословенске и светске оториноларингологије. Тако се и открило да није боравио једи-

но на Антарктику, да су му пространства планете Земље што и другима авлија, да би све илустровано и документовано бројним фотографијама. На многима је и његова супруга, такође лекар, која га је на тим путовањима пратила више као „симпатизер“ него из стручних разлога.

– Основну школу сам завршио у Дренови и за те четири године стигао да променим четири учитеља – рекао је замишљено. – Гимназију сам похађао у Ужицу – две ратне и шест поратних година, и 1951. уписао медицину. Али, за причу је занимљивије да је мој последњи учитељ Љубодраг Ђурић био по опредељењу левичар, па сам преко њега упознао чак и Крцуна. Памтим да је врбовао Маринка да се прикључи партизанима. Није, јер је избегао у Београд, а мајка са млађим сином а мојим братом Бошком на Златибор. Тај Љубодраг је организовао златиборску партизанску чету, а доцниј био командант Друге пролетер-

ске бригаде (и шеф Брозовог кабинета), па све мислим да нас је он задојио својим левичарским идејама тако да сам постао скојевац врло млад, ваљда таман што сам положио малу матуру.

Споменуто је још да је брат Бошко био изабран за првог ванстраначког председника Чајетине, али да му политика баш и није била на првом месту па се није запатило.

Прича затим да му је отац Маринко у војсци изучио болничарски занат и доцније био болничар по струци, али и приврженик краљевине, и левичаре са комунистима на челу није претерано „обожавао“, па га је и син разочарао кад се уденоу у ту свиту. Иначе, цео Златибор је био подељен на „њихове“ и „наше“. Срећом, нису се закрвили међусобно...

– Али, кад смо сређивали здравствену амбуланту у Чајетини у којој је и он столовао, затекли смо једну „службено пагитирану“ фотографију маршала – насмејао се професор. – Однесем му је да га мало задевам што је „променио страну“, кад ми он одбруси дословно: „Да није било њега и његових данас би ти чувао козе по Златибору!“ Кад боље размислим, тачно би тако и било. А уз то, као активан члан Народне омладине Србије и неких студентских тела или удружења, посрећило ми се да 1957. са групом колега са универитета стигнем у Париз на студентску праксу која је потраја нешто дуже од месец дана. Тада сам се заљубио у „Град светлости“, а та љубав, ево, траје

Ћерка и зет пред кућом у Дренови

Са патријархом Павлом

и данас. Још чувам онај свој искрзани а препуњени пасош, први од многих.

Од оца је наследио посвећеност послу, чиме год у животу да се бавио. Проницљиви Златиборци су то препознали и оца оловљавали са „докторе Маринко“ јер је одлазио невољницима „на ноге“, а њега, тада већ директора новог Дома здравља у Чајетини, звали фамилијарно – „наш Бора“. Било је то својствено њиховој неслутаној брђанској духовитости и кад је на сопствени рачун... а камо ли на туђ.

Не хвали се да је био један од зачетника здравственог туризма у овим крајевима, да је скупа с Пантом, ондашњим директором угоститељске фирме „Слога“ из Ужица, привео на Златибор прве пацијенте оболеле од анемије и хипертиреозе које су смештали у стари хотел, и ударили темеље за данашњу Специјалну болницу „Чигота“, чувену у свету.

Пут којим се ређе иде

Директоровао је чајетинским Домом здравља до 1961, када је отишао на специјалистичке студије оториноларингологије (ухо, грло нос, за оне који не баратају латинским) и студирао мало у Београду, мало у Бечу. Изабран је за асистента 1972, доцент је постао 1981, а редовни професор десет година доцније.

Није баш најјасније зашто се определио за ту тешку дисциплину, али се слути да је томе допринео распевани професор Душко Цвејић, његов велики учитељ и пријатељ?

– Видим да знате да је професор Цвејић, уз медицину, доплумирао и соло певање на Музичкој академији – скрајнуо је професор Бора причу. – Чак је

Пред црквом у Сиројојну

неколико година био првак београдске Опере! Тако је ваљда упознао своју велику љубав и будућу супругу Бисерку... Били смо пре свега пријатељи и посећивали се често, а ја све мислим да је баш он наговорио нашу ћерку, која је такође специјализовала ОРЛ, да се посвети фонијатрији, или једноставније, дисциплини која се бави лечењем гласа? И мој зет, др Саша Тривић је лекар, специјалиста ОРЛ и максилофацијалне хирургије, и професор Медицинског факултета, док му је супруга, моја ћерка Сања, „само“ доцент... Иначе, уз Алексу, подарили су нам још и Анђелу, сада гимназијалку, и Аниту која је основац и најслађе мангупче... Алекса је кренуо својим путем, али можда ће њих две наставити „породични посао“?

За професора Крејовића лакше је прибележити чиме се није бавио. Не жали се, али и не спомиње да су толике обавезе под-

разумевале радно време од 25 сати дневно. Насмејао се на ту шалу... мада је у њој било и прилично збиље.

– Тога сам се спасао јер сам имао још једну „специјалност“ – уозбиљио се. – Најиме, међу мојим „муштеријама“ било је поприлично политичара... Јер њима је глас алат, нешто као – основно средство за рад.

Умеће слушања

У књизи „Српско питање – демократско питање“ (из 1992. године), професора Бору Крејовића у чудном контексту спомиње велики писац и академик, и први демократски изабран председник Југославије – Добрица Ћосић?

– Знате, слушање саговорника је велико умеће, а то сам научио управо од њега – рекао је професор замишљено. – Био је истински диван човек.

Са Добрицом га је, прича,

упознао професор др Љубиша Ракић крајем седамдесетих, када је „проказани писац“ приметио да има озбиљан проблем са равнотежом, а како се све везано за ту муку налази у уху, то је евентуално лечење поверено њему.

– Нисмо могли да установимо шта је, па сам предложио да га упутимо у Лондон јер је тамошња медицина у тада били много напреднија – присећао се на глас професор. – Добрица је, на опште чуђење, одбио да му лечење плаћа здравствени фонд, већ је све намирио из сопственог џепа. Чак и трошкове за нашег колегу који га је пратио. Кад, Енглези установе да уопште није реч о уху, већ да је његов проблем са чулом за равнотежу последица зачепљења каротиде, оне велике вратне артерије! И оперисали су га истог часа. Доцније се испоставило да му је управо тај захват спасао живот, што је он забележио као моје „херојско дело“. Ипак, постали смо и остали пријатељи. А и како да се не спријатељимо кад смо обојица из Дренове, само што је он из Велике, оне код Трстеника. Посећивали смо се породично, навраћали у „Шехер“ код Мале звезде... Једном приликом сам му испричао причу о механизму људске равнотеже, и све што сам тада рекао, он је пренео у оној својој књизи 1992, више од деценије касније. И тако сам управо од њега научио како се слуша саговорник.

Прича је потрајала, неко вештији би је можда преточио у роман, али новински простор не допушта таква претеривања. Али, и неколико оваквих цртица о добром професору Крејовићу, сигурно ће нахранити радозналост Златиборца, његових земљака? ▲

Кепт Таун, Рт добре наде

Ложа племена Масаи

ДРУГИ О НАМА: ЗАШТО ВОЛИМ ЗЛАТИБОР

Драган се враћа кући

*Лакше је насликајти ремекдело него најунијти сјџомак. Каг неко усје и једно и друјџо
йревалио је йола йуђа до усјеха... йџо условом да йа йакав живџи не обесхрабри*

У познатој скадарлијској кафани већ деценијама траје стална изложба српског сликарства друге половине прошлог века. Ако се крене уз улицу, до затурене механе, намерник може на њеним зидовима заћећи поставку добрих портрет-карикура знаменитих кафанских гостију. У тим чудним галеријама ужива се мераклијски, а лепота се може сјурити „на екс“! Ето како се култура приближава народу, приносећи му се тако рећи на „ајнцеру“. Те кафане имају још једну чудну особину: реч је о својству да изједначе све своје госте, што је доскора приписивано идеологији... а одувек иловачи.

– Само у тим кафанама осећам се као да сам се збиља вратио кући, као да се никада нисам ни отиснуо из Београда – почео је своју исповест Драган Михаиловић, француски сликар и житељ Париза који је светску славу стекао „с оне стране баре“, у Канади. – Наилазио сам на неке сличне у Француској, па чак и у Квебеку, само то није исто. Или је можда реч о носталгији?

Тиме није исцрпео ову одувек занимљиву тему, али је прича потекла другим рукавцем и разлила се као нехотице проливено вино. Јер, сопствени пут зачинио је и инатом, самоубилачком карактерном особином коју други народи не познају, а многи у речнику уопште немају тај појам. Тај инат је на изврстан начин одредио и Драганову судбину.

Прича о инату

– Брат од стрица мог деде био је генерал Михаило Михаиловић, частан официр – кренуо је од кулина бана. – Кад је након априлског рата потписана капитулација,

био је виђен на челу Југословенске војске у отаџбини. Дакле, оне регуларне. Не, моја породица није била у сродству са Дражином, мада имамо слично презиме што може и упућеног да заведе. Сигурно би Михаило одмах био и именован, али је допао заробљеништва. Немогуће је замислити да би све кренуло другим током да је он предводио антифашистичку борбу Југословенске војске... али никад се не зна? Јер, чудни су путеви господњи.

Генерал Михаиловић се 1945. године вратио из логора у Београд и пре него што је отишао код својих, у Влајковићеву 17, онамо испод Скупштине, јавио се војним властима и ставио им се „на располагање“... што су урадили многи честити војници али је повест пропустила то да забележи.

– Завршио сам школу графичког дизајна и добио запослење у БИГЗ-у, највећој штампарији у старој Југославији. Радио сам годину-две, па одлучио да за свој први годишњи одмор частим себе путовањем у Париз. Могло се, ма шта данас причали о

оном времену. У Граду светлости сам се обрео сасвим сам и највероватније бих се после две недеље вратио натраг, да ме пут није одвео и на Монмартр, највећи и најпознатији ликовни атеље под отвореним небом, и да тамо нисам срео неке наше сликаре. Прихватили су ме срдечно, као себи равног, па проценили да сам врло добар цртач, мада о сликарству, призна сам им, нисам имао појма. У доколици су почели да ми откривају тајне заната. Био сам млад, опчињен и, наравно, неразуман. Када је дошло време да се растанемо, одлучио сам напречац да останем. Знао сам шта је преда мном, али прорадио је српски инат – успети, или начисто пропасти.

Наивни Срби

Постоји она невероватна монографија о југословенској наиви, прва код нас, коју је крајем педесетих година саставио мудри Ото Бихали Мерин, а та књижурина је на волшебан начин доспела на почасно место Драганове кућне библиотеке.

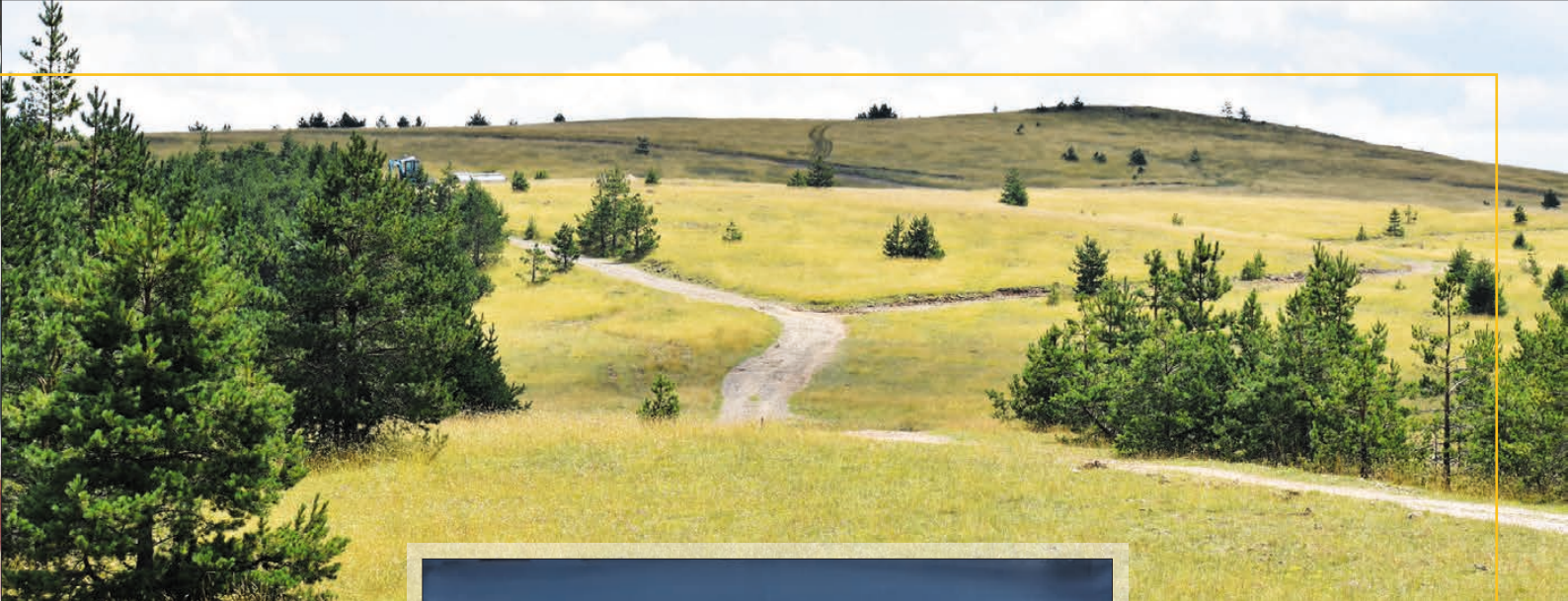
– Не знам за друге, али ја сам је доживео као несвакидашњу а богато илустровану антологију наше традиције и митологије. Имао сам само десет година, али то ми је утрло пут ка наиви и фантастици, основним обележјима мог сликарства.

Али, право усмерење у том правцу добио је случајним открићем лепота Златибора! Био је то обичан породични излет, али с њега се вратио опчињен призорима које је први пут видео, а Златна планина му од тог доба почива у сновима.

– Захваљујући планини и сновима које сам за њом исађао, почео сам да излажем у и данас чувеним париским галеријама „Au grillon“, „Galerie Mona Lisa“, „Naifs du monde entier“... Признајем, да није било Владе Величковића, мог „ментора из сенке“, ко зна... Доцније сам се спријатељио и са Милошем Шобајићем, Марком Ступаром, Миланом Аничићем и Цветком Лаиновићем, дружио се са њима учећи, или учио од њих дружећи се. Па, нико није био поноснији од њих кад је три године заредом моја слика освитала на плакату светског скупа наиве... Само сам покојном Влади, тада увелико француском академику, поверио ову причу, а он ми је дао за право и испрчао нешто слично.

Зар необична прича о томе да Винсент ван Гог, најбољи представник постимпресионизма, за живота није продао ниједно своје дело не упућује следбенике на драматичну разлику која постоји између излагања с једне, и живота од сликарства с друге стране?

– Па, већ сам спомињао инат – насмејао се весело. – Био сам спреман да учим и да

напредујем у занатском, у техничком смислу, али не и да иоле одступим од снова које сам открио у оној монографији и на Златибору. То се у нормалном свету објашњава доследношћу, а код нас – инатом. Али, тачно је: много је лакше насликати слику него напунити џеп и стомак. Кома то пође за руком и кичицом, може сматрати да је већ превалио пола пута до успеха... под условом да га такав живот не обесхрабри. За то је потребно среће: ако те и она помилује својим погледом, онда си на коњу. Тиха, богиња случајности и среће, јавила ми се у лику госпође Жанин Бле, канадске галеристкиње која је дошла у Париз још 1984. године у неизвесној потрази за сликарима с чијим ће делима попунити прву галерију светске наиве у њеном Квебеку.

Тада је мадам Бле први пут видела Драганове слике, а какав утисак су оставиле сведочи податак да је он био једини уметник с којим је потписала трогодишњи уговор. За почетак, како је наговестила.

– Организовала ми је и прву самосталну изложбу и тако је, на извесан начин, постала мој ликовни агент или, како они кажу, импресарио за Канаду и Северну Америку. Од тог доба, на сваке три године организује ми по једну изложбу у својој галерији у Норт Хатлеју, надамак Монтреала, коју је, иначе, назвала по себи, вероватно због угледа који је уживала у свету уметности.

Захваљујући умећу и упорности мадам Бле и његовом раду, данас је он најпопуларнији представник наиве у Квебеку и читавој Канади, па су почели тамо чак и да га својатају.

Пут у високо друштво

– Мој живот се одвијао у авиону – насмејао се. – Мада, то сад смем да кажем, чешће летим на линији Париз-Београд, него ли Париз-Монреал. Али, иако живим у Паризу дуже од пет деценија никад ми није падало на памет да поднесем захтев за добијање француског држављанства. Имао сам „папире“, дуго сам тамо, познат сам и признат, али не. Они су то знали да цене. А, онда сам пре три године и под старе дане тешка срца то ипак учинио,

па сад имам „двојно држављанство“, али само зато што с француским пасошем има много мање административних перипетија и папирологије, а може се где ти душа пожели, као што смо и ми некада могли с

нашим, оним „црвеним“, који је отварао готово сва врата широм света. Нажалост, ова пандемија је помрсила планове многима, па и мени...

Пре петнаест година у граду Марогу

установљен је музеј светске наиве, али у њему се нису приређивале самосталне изложбе. Први изузетак био је – Драган, који је септембра 2016. у том храму наивне уметности отворио своју изложбу, и то свирајући на фрули српску етно музику. Занимљиво је да је та изложба потрајала до краја године, пуна три и по месеца.

– Волео бих да кажем да је тако због мог угледа, али то није тачно – рекао је скрушено. – Они су прагматични, па када препознају интересовање публике спремни су да промене устаљене обичаје. А по броју посетилаца већ на отварању иложбе схватио сам зашто ће, нажалост, трајати толико дуго.

Тим коментаром обезбедио је себи место у повести уметности као први сликар што жали јер му изложба траје – дуже него што се надао, или колико је уобичајено. Та примедба је изазвала смех:

– Ма, не – објаснио је када се мало примирио. – Тамо важи правило да се изложене слике не продају, нити се зна њихова цена, и тек кад се изложба затвори могући купци ће моћи да стану у ред пред галеријом мадам Жанин Бле, ако их почетна страст још буде држала. Иначе, неумитни одлазак добре госпође Бле пре годину дана доживео сам као губитак члана уже породице. Још тугујем за њом...

Журио је у свој београдски атеље јер ишчекује позив из Бугарске због још прошле године одложене самосталне изложбу у једној од најугледнијих софијских галерија. И они су га изгледа препознали као врхунског сликара, али редња опасног вируса не бира ни време ни место, па су уметници, међу којима ови ликовни, чак животно угрожени... бар као кафеџије, туристички посленици и кафански музичари?

– Тако је – уздахнуо је. – Нема париске галерије која ради, а тако је још од почетка прошле године. Нема ни изложби, чак ни оних редовних, које се планирају и неколико година унапред. Него, кад следећи пут наиђемо, могли бисмо да скокнемо до Златибора? Страх ме је да ћу га заборавити... **М. С.**

Мирослава Пашић-Гајовић

ЧУДНИ СУ ПУТЕВИ ГОСПОДЊИ (7)

Сведочанство о др Александру Бокареву, првом среском лекару Златибора, сачињено по замисли Милана Сјамановића, председника оштинине Чајетина

Отићи или остати

Бокаревима, Наталији и Александру, првим овдашњим среским лекарима, живот на Златибору није био нарочито лагодан. Амбициозни и вредни, улагали су много труда за унапређење здравствене заштите на овим просторима. Без обзира на временске прилике, због посла су сваки дан пешачили од Палисада, преко Умине воде или Калдрме, до Чајетине и назад. Већ су увелико *излили* шесту деценију живота и тај свакодневни напор, посебно за Наталију, бивао им је све тежи. И њихови подрумски услови становања за њу су били нарочито тешки али је она дуго веровала да ће локалне власти испунити дато им обећање у вези са обезбеђивањем погоднијег стамбеног простора. Прилика је било, али је било и пречих *кадрова* који су се у те станове усељавали.

Оно што им је задавало посебну муку била је *психологија*. Наиме, мало па мало, тражили би им разне потврде, уверења, доказе - да нису кажњавани, да нису под истрагом, да имају право гласа, да су држављани ФНРЈ, да су завршили факултете и слично. Александар је, са оним болним сарказмом, причао да су му ондашње чајетинске власти - Отсек унутрашњих послова, тражиле и доказе да је - рођен. Изгледа да потврде и уверења, она која су им раније издавале краљевске власти, нису тада имале употребну вредност, односно нису више биле *веродостојне*.

Све су то бивали разлози што је Наталију и Александра почињао да обузима осећај да их овдашња власт *ниподаштава*, да их на известан начин *кињи*, да се чак према њима односи као према непожељним странцима. А да ли је заиста било тако или су се они, помало уморни од бројних животних недаћа, само тако осећали, тешко је просудити са ове временске дистанце.

Било како било, Наталија је све чешће говорила како је време да они напусте Златибор и на крају одлучила да са Александром промени место њиховог боравка и рада. Убрзо је, преко својих ратних познаника, успела да им обезбеди лекарска радна места у Чачку. Изабрала је овај град јер је тамо већ живео и радио као инжењер њихов син Јуриј

Александар и Наталија

коме је она, одмах по окончању рата, од војне фабрике „Слобода“ била обезбедила студентску стипендију.

Александар се двоумио у вези са овим премештајем па су узајамне свађе и расправе постале њихова свакодневница. Говорио јој је да је власт свугде иста али да су Златиборци посебни, већином добри и поштени људи. Убеђивао ју је и да остану овде барем још коју годину, до пензије. Наталија је, међутим, била одлучна. Сва његова убеђивања била су узалудна. Једнога дана спаковала је своје ствари и 1959. године отишла у Чачак. Тамо се одмах запослила као управник Здравствене станице број 4, у тадашњој Улици Ратка Митровића. Веровала је да ће њен Саша ускоро кренути за њом. Баш онако како је и она, скоро целог живота, ишла по његовим стопама.

Међутим, време је пролазило а Александар се није предомислио. Остао је на Златибору и овде наставио са дотадашњим радом. Она, осећајући бес, разочарење или ко зна шта друго, подноси захтев за развод брака и они су се убрзо развели.

А како су њих двоје потом подносили овај разлаз и какве су их емоције преокупирале због њиховог ин-

тимног пораза, развода после близу четири деценије заједничког живота, само су они знали. Александар је, као и обично, у свему томе видео *прсиј судбине*. Наталија никад више, до краја живота, није дошла на Златибор.

Без обзира на године и нове животне *зачколице*, Александар се, изгледало је, са још већим жаром посвећивао раду и бројним активностима. Као да је желео да побегне од својих самотних тренутака, од размишљања о прошлости, о времену чији мозаик више није могао да промени. Све чешће је и сам говорио да *кад човек ради, онда се одмара од живота*. А понекад, кад би прикривена сета појачала боре на његовом лицу, говорио би како је он у животу најчешће бивао само фигура којом су други покушавали да играју сопствене партије шаха.

Тих година Александар је напустио посао санитарног инспектора јер је био ангажован на пословима у вези са отварањем и почетком рада Специјализованог лечилишта за хипертиреозу (болести штитне жлезде), а у коме ће неко време радити и као лекар. Иначе, ово Лечилиште је најпре пословало као посебно одељење у оквиру Дома

здравља у Чајетини а убрзо ће организационо прерасти у својеврсни национални научни центар. Радне просторије Лечилишта су тада биле у једној вили на Партизанским Водама што је за др Бокарева значило и краћи и лакши пут до посла.

А док је путовао разним путевима свог живота, Александар Бокарев се заустављао, *дуже или краће*, на многим успутним станицама. Али од када је, још давно, напустио своју родну кућу у Харкову, ни на једном од тих бројних стајалишта није имао свој дом. Најчешће је боравио по туђим кућама и сањао да једнога дана сагради властито огњиште. Тај сан је почео да му се остварује тринаест година после заустављања на Златибору, на његовој последњој животној станици. Наиме, почетком 1960. године, из фонда општенородне имовине, чајетинска општина је почела масовно да дели плацеве за изградњу приватних кућа својим бројним *заслужним грађанима*. Међу њима је био и др Бокарев.

Као учен човек који је, онако са стране, помно пратио друштвена збивања, а нарочито законске прописе, није био изненађен овом, за многе неочекиваном, *дарежљивошћу* општине. Увидео је да се плацеве деле управо на оним парцелама које су, после рата, биле конфисковане њиховим власницима и да је *шушкање* о скором доношењу закона о повраћају одузете имовине било разлог за толику журбу. Са таквим сазнањима и претпоставкама почео је да пренспитује самога себе и нашао се у недоумици да ли да понуђено земљиште опште и прихвати.

У тој сопственој мисаоној борби све чешће га обузимају размишљања и призори из његове давне прошлости, а нарочито *слике* болшевичких упада на туђе поседе, бројним прогонима, *лелеку* и *патњи*. Сећао се и оне прве ноћи коју је са својом Наташом преспавао у кући Вранешевића. А била је то ноћ њихове велике туге. Онако *шћућурени* и *загрљени*, шапутали су о својим далеким, напуштеним огњиштима, о свећњацима који су остали на столовима, о собама у дачама које су мирисале на *покошену траву*, о свиленим *јастуцима* са

У СЕЋАЊИМА ЗЛАТИБОРАЦА

Успомена коју чувам

МИРОЉУБ - МИШО ВРАНШЕВИЋ (1945.г.):

- Био сам још мали када су се Бокареви доселили у нашу кућу. Одмах сам их заволео и, за разлику од свих других *јосџанара*, једино сам код њих слободно одлазио. Осећао сам да њих воли и моја мајка Душанка па ми је то, на неки начин, давало још већу слободу. А како је време пролазило и ја одрастао, разговори са Доктором су ми бивали све занимљивији и озбиљнији. Одговарао је на све што бих га питао и сећам се да је говорио да деца никад не постављају *лула њишања*.

Највише сам волео да ми прича о рату, о његовим данима проведеним у заробљеништву. Ја бих гутао сваку изговорену реч и непрестано буљио у две урамљене слике окачене на зиду. Биле су то, уствари, две карика-

туре нацртане док је био у заробљеништву, а на којима сам јасно препознавао Докторов лик. Он је на њима приказан као велики, храбар и драг човек. Насупрот њему, његови пацијенти су некако тужни, исцепани, сићушни и уплашени као мали мишеви. У тим тренуцима осећао сам потребу да им кажем да се не плаше, да ће им Доктор, са оним арсеналом *лекарској оружја*, сигурно помоћи. Онда бих осетио неку чудну потребу да Доктора загрлим и пољубим. Пришао бих му и прислонио се уз њега. Он би тада загрлио мене и пољубио ми теме.

Једном сличном приликом, као да ми је читао мисли, упитао ме је да ли бих желео да имам такву карикатуру. На мој потврдан одговор, рекао је да изаберам коју хоћу и да је узмем. Одабрао сам ову коју и данас чувам. Понео сам је са собом и оног дана, пре више од пола века, када сам се са оцем Обреном преселио у Београд.

Многи моји познаници су говорили да ова карикатура има уметничку вредност. Неки су желели и да им је продам, а нису разумели колико је велики тај златни грумен мог детињства који она носи у себи.

којих им је клизила глава...Плакали су и питали се ко ли је за све оне протекле деценије спавао у њиховим постелама, ко ли сада сипа чај из њихових самовара и љуљашка се на љуљашки у њиховом врту.И да ли ти,тамо неки нови људи, уопште знају чији је напор, мука и труд подлога њихових садашњих живота.

МАРШ СИБИРСКОГ ПУКА

Нова комунистичка власт је педесетих и шездесетих година прошлог века и на Златибору све чешће испољавала оне негативне стране своје владавине. Као и у Русији неколико деценија раније, и овде најпре почињу са прогоном и малтретирањем имућнијих домаћина, угледних људи, а нарочито оних који су учествовали у одбрани претходне, краљевске власти. Уствари, свих оних који нису имали некакве, понекад и лажне, *партизанске* заслуге.

Под будним оком Удбе и *злех језика* био је у то доба и Александар Бокарев. Због одласка у заробљеништво, он није учествовао у претходном славном партизанском рату, па по том основу није могао ни да ужива било какве бенефиције. И мада никада није говорио о свом пореклу и прецима, све више се *шушкало* како је он *бели Рус*. Али, као искусан човек који је већ преживео сличне тортуре због којих је и напустио своју домовину, Александар је умео да се чува. Скоро животињским инстинктом препознавао је *прислушкваче* и осећао *невидљиве њоиледе*. Па ипак, једном приликом се много уплашио и помислио да је стигао *мечки на рују*.

Било је то раних шездесетих го-

дина прошлог века, онда када је први клавир допремљен на Златибор и када су многи мештани, најчешће кришом, долазили у хол хотела *Палисад* само да би погледали како то изгледа инструмент који до тада нису имали прилике ни да виде. Међу тим знатижељним људима, неком приликом, се нашао и др Бокарев. Он је, иначе, био велики љубитељ музике и плеса. Готово да није било неког славља или забаве на Златибору на којима није и он учествовао. Причало се да су се даме утркивале да би са њим отплетале по неку игру.

А оног дана у холу хотела *Палисад*, са пуно сете, дуго је гледао у клавир, присећао се дана своје младости и часова музике када се, под

будним оком професора, трудио да правилно одсвира тонове задате теме. Присетио се и да је последњи пут свирао на овом инструменту још пре рата, на некој давнашњој забави негде у Београду. И тако, опхрван сећањима из давних времена, изненада је погледао у своје прсте. Године су их биле огрубеле и однеле из њих младалачку покретљивост и еластичност. Његов дубоки уздах означио је велику жал за прохујалим годинама. Па ипак, жеља да, макар још једном, заигра прстима по диркама клавира, била је јача. Почео је чврсто да стеже и опушта шаке и, сумњајући у самога себе, одлучио да седне за клавир. Златиборци су били изненађени када су први пут видели свог Доктора како прстима

шара по диркама клавира производећи тонове и неких њима познатих песама.

О тој својој првој *свирици* у хотелу *Палисад* Александар ће касније причати са својим земљаком Николом Прохоровим, грађевинским техничаром из Ужица, рекавши и ово:

- Господе, како сам се тада уплашио! Знам, чим сам сео за клавир као да сам однекуд чуо ону нашу корачницу и прсти су ми, некако *мари*, засвирали тонове *Сибирској марша*. Истог трена сам помислио: *Нека све иде гођавола!* Међутим, окупљени су наједном почели ногама да добују по такту моје музике и да певуше партизанску песму *По шумама и јорама*... Мени је одмах лакнуло и наставио сам да свирам све јаче ударајући по диркама, а они су све гласније певали.

После ових речи, обојица су се слатко насмејали. У том њиховом смеху било је притајене горчине и видљиве туге.

Иначе, *Марш сибирској љука* је био пригодни и прослављени борбени марш царске Русије. Уз његове тактове је и цар Николај Други Романов 1915. године делио одликовања својим борцима. О композитору ове корачнице, Тимофејеву Атурову, данас се ништа не зна а причало се да је био жртва „дрвног терора“. Његове тонове су у Европу донеле руске избеглице а партизански покрети дијелом континента, убеђени да је то корачница Црвене армије, су је узимали за своје *химне* и певали на сопствене текстове.

Шармантан, љубазан и омиљен у друштву жена

У следећем броју:
У своме дому

UNA SAGA SERBICA НА КРАЉЕВОМ ТРГУ

Традиција у модерном руху

Музичко-сценски перформанс Una Saga Serbica први пут је наступио на златиборској позорници. На Краљевом тргу извели су своју поставку „Игре и звуци Балкана“. Често коришћена синтагма спој традиционалног и модерног у правом смислу се може применити на ову причу.

– Ми смо спојили та два елемента, нашу традицију музике и игре смо модернизовали у

сваком облику, као и пратеће костиме – рекао је кореограф Светозар Крстић. – Основна идеја је била искористити богату традицију и учинити је пријемчивом и за млађу публику

Пратећу музику чиниле су стилизације 11 народних мелодија из Србије и са Балкана, а сама кореографија је посебна прича.

– То је процес. Сваки пројекат се гради око годину дана, мукотрпно се ради сваки дан у

сали. Увежбава се, потребно је много времена да се усклади овако велики број људи, поготово што се спремају за сваку сцену, а овдашња сцена је прелепа одушевљени смо чињеницом да је на светском нивоу.

Ова трупа је пре три године премијерно извела и свој пројекат „Игре и звуци богова“, с којим ће највероватније наступити када следећи пут дођу на Златибор. ▲

ПРЕДСТАВА „КЕРОВИ“ НАСМЕЈАЛА ЗЛАТИБОРСКУ ПУБЛИКУ

Псећи живот на даскама

Летње суботње вечери ове године су резервисане за представе и глумце које становништво овог краја није имало прилике да погледа до сада. Тако је на ред дошла и представа „Керови“ која је настала по тексту Кристофера Ц. Џонсона, аустралијског глумца, редитеља и писца, а у преводу Милице Михаиловић

У Културном центру на Златибору одиграна је представа „Керови“. Глумци Александар Срећковић Кубура и Срђан Тимаров у њој представљају четрнаест различитих раса паса на готово празној сцени, користећи се само текстом и својим глумачким умећем. Представа нам на сликовит, емотиван а помало и тужан начин приказује животе паса и наш однос према њима.

– Ово је представа због које људи иначе воле да иду у позориште, а и ми волимо да је играмо – каже глумац Срђан Тимаров. – То значи да кад дођемо, те вечери се сви много насмејемо, а неки и исплачу. Представа

Сцена из представе

нас учи да због ње будемо бар мало бољи, да се преиспитамо, да кућама односимо лепе поклоне. Врло је духовита, посебна, такве представе нема. Ми говоримо из псећег угла, како они посматрају нас, људе, и какви смо из угла различитих раса паса.

Представа је публику насмејала, али и расплакала, да би је на крају и подстакла да се запита каква је према свом кућном љубимцу, и не само њему. Глумац Александар Срећковић Кубура каже да и након пет година од како је ова представа „на даскама“, све више ужива у њеном из-

вођењу, а како је физички и глумачки прилично напорна битно је и у каквим је околностима раде, па је овом приликом похвалио позоришну салу Културног центра на Златибору.

– Ми ћемо врло радо да препоручимо ову салу и другим колегама јер одлично изгледа, акустична је што је за нас изузетно важно, и има топлину – рекао је Александар Срећковић Кубура. – Ми смо буквално као керови, и када уђемо у неку салу или нам се допадне, или не. Ово је сала која је отворена за глумце и врло је пријатна, па се на-

дам да ће да живи и даље и драго ми је што ћу да учествујем у првој званичној сезони.

На позив директора Туристичке организације Златибор Владимира Живановића, за позоришни део културног лета од ове године је задужен Јанко Радишић, глумац и музичар родом с ових простора.

– На самом смо почетку али већ мислим да је публика то препознала и ево, из представе у представи број посетилаца се повећава, а видимо да су домаћа публика и гости Златибора схватили да постоји овај Културни центар и програм на који врло радо долазе – рекао је Јанко Радишић, сарадник у организацији позоришног дела Златиборског културног лета. – Мислим да је комедија оно што нам треба у овим тренутцима, а идеја ми је била да на програму буде што више комедије и да људи имају прилику да виде глумце у чијим су представама могли да уживају само у Београду.

У наставку летње сезоне очекује нас још много добрих комада као што су „Цимет и ванила“, „Френки и Џони“, а очито је да интересовање публике расте, што је био и основни циљ.

Д. М.

СЛОМЉЕНА КРИЛА ЗЛАТИБОРА

Лековита својства истине

По благослову Његовог Преосвештенства Епископа жичког Г. Јустина, у суботу 21. августа, у порти цркве Светих апостола Петра и Павла у Сиројојну, одржана је промоција књиге „Сломљена крила Златибора“ аутора Дејана Ђерића из Ужица. Књига говори о дуго и вешто скриваној мисији Југословенске војске у отаџбини и становништва у спасавању 47 америчких авијатичара (део познате операције „Халијард“) током Другог светског рата на овим просторима, као и о трагичним судбинама махом заборављених личности, а уједно и главних актера ове мисије. Као двојезична (преведена и на енглески језик), у издању Историјског архива Ужице и Библиотеке „Љубиша Р. Ђењић“ Чајетина, књига је привукла велику пажњу јавности, а недавно је изашло и њено друго допуњено издање.

На почетку промоције окупљенима се обратио старешина храма, отац Марко Денић истакавши да је историја учитељица живота, и да се нада да ће будућа покољења извући лекцију из прошлости и не понављати исте грешке у будућности.

Жељко Марковић, директор Историјског архива Ужице, захвалио

У њорши храма Свећих Ајосћола Пејра и Павла у Сиројојну ѡредсћављена је књига о заборављеним златиборским херојима учесницима акције „Хелијард“ у којој је сћасено чак 520 савезничких ѡлоћћа оборених над Србијом ѡком Друјој свећској рајћа. Ово ѡ свему јединсћвено дело насћало је ѡод ѡером Дејана Ђерића

је старешини храма, присутним гостима и аутору што је препознао издавачку делатност ове установе и поверио јој рукопис књиге. Похвалио је и добру сарадњу са Библиотеком „Љубиша Р. Ђењић“ из Чајетине, и најавио нове заједничке пројекте који су у плану за наредну годину.

Писац предговора др Илија Мисаиловић похвалио је добар архивски материјал коришћен у овом раду и цитирао неколико упечатљивих реченица из предговора књиге, стављајући акценат на исти-

ну која се по ко зна који пут показала спором али достигнуом.

Присутнима се затим обратио рецензент књиге мр Драган Крсмановић, пензионисани пуковник авијације и бивши директор Војног архива. У свом дирљивом излагању изнео је речи хвале на рачун аутора наглашавајући негов марљив рад, као и успешну реконструкцију сада већ лажне оптужнице која је ђенерала Дражу Михаиловића на послератном монтираном судском процесу теретила и за наводно убиство двојице авијатичара?!

Завршну реч дао је аутор који се захвалио Његовом Преосвештенству, старешини храма, Општини Чајетина и Граду Ужицу, издавачима и гостима, као и свима који су помогли да ова књига угледа светлост дана, распрода се у најкраћем року и дочека и друго, допуњено издање. Потом је нагласио да би Срби окупљени у храмовима или на местима страдања, требало да се мире на истини, да је само она довољно лековита и способна нас спречи да починимо исте грешке као преци. ▲

Разиграна Злакуса

После Међународног фестивала фолклора „Лицидерско срце“, програм Златиборског културног лета настављен је традиционалним звуцима, играма, кореографијама и ношњама раскошних боја, а на позорници Краљевог трга наступило је Етно удружење „Завичај“ из Злакусе. За домаћу публику али и многобројне госте Златибора извели су игре из околине Ужица, Централне Србије, блок Шопских игара и Влашке игре из Кобишнице.

Представили су и женску певачку групу и део омладинског ансамбла који је наступио широм Србије, па и ван њених граница – у Јоханезбургу, Паризу, Москви, Варшави, Истанбулу, Риму, Грчкој, Хрватској, Мађарској, Словенији, Бугарској, Црној Гори, БиХ ...

Етно удружење „Завичај“ долази из Злакусе, надомак Ужица. Постоји од 2005. Године, а основано је у Етно парку „Терзића авлија“ у Злакуси, са циљем неговања културе, традиције, обичаја, музике, фолклора... Броји око двеста чланова који раде у више секција – у дечјем и омладинском ансамблу, школи фолклора, фолклорној групи ветерана, у женској и мушкој певачкој групи... Активно се баве и сеоским туризмом, еколошким активностима и старим занатима – грнчарским, и изразом народних ношњи,

организатор је Сабора изворног стваралаштва матице и дијаспоре „Злакуса у песми и игри“, међународних еко кампова, фолклорних кампова, „фићијаде“, итд.

Поред КУД-а „Завичај“, златиборској публици су се представили и пријатељи КУД-а „Завичај“ – Фолклорна група „Фолклор је више од игре“ из Београда. У склопу овог друштва раде четири ансамбла различитих узраста. Ту су најмлађи чланови, школа фолклора, омладински ансамбл и фолклорна група ветерана. ▲

ПРВА ТРУБА СВЕТА НА ЗЛАТИБОРУ

Српска се труба далеко чула

Звучи српске трубе разлегли су се 4. августа увече центром Златибора и обојили „Златиборско културно лето“. На препуном Краљевом тргу одржан је концерт нашег познатог трубача Дејана Петровића и „Биг бенда“, који су два сата врхунске свирке публици дали сјајан музички доживљај. На репертоару је била наша традиционална музика, она ауторска, и обраде неких страних а популарних хитова. Краљевим тргом ширила се оригинални „Биг бенд“ склад тонова и ритмова дувачког оркестра помешан са другим и модернијим, фини спој звука трубе и аранжмана прилагођених електричној гитари.

На препуном Краљевом тргу одржан је концерт нашег познатог трубача Дејана Петровића и „Биг бенда“, који су са два сата врхунске свирке публици дали сјајан музички доживљај

Власник „Прва труба света“ расположен да у свом крају оправда висок реноме, разгалио је публику „Вртлогом“. За свачији укус се нашло понешто, од песама Снежане Ђуришић „Калуђеру мој“, „Чаршија“ Алдина Куртића, хита Партибрејкерса „Хоћу да знам“, па до Лејди Гаге и „Bad romance“, или бесмртне „Bella

сiao“... Свирку мајстора трубе Дејана врхунски су испратили чланови „Биг бенда“, док се певањем исказао сјајни млади певач Александар Петровић. На крају је одсвиран и сплет народних кола, уз који су заиграли и посетиоци на Краљевом тргу.

Дејан Петровић је најмлађи добитник „Мајсторског писма“, а

уз то и вишеструки освајач свих награда на Драгачевском сабору у Гучи. Са својим „Биг бендом“ одржао је четири солистичка концерта у Београду, а наступали су и у Лондону, Москви, Атини, Бриселу, Прагу, Софији, Торонту и другим светским метрополама. Средином овог месеца наступили су и на јубиларном 60. Драгачевском сабору.

Програми на Краљевом тргу ређају се један за другим. Већ у четвртак 5. августа посетиоци најзлатније планине добили су прилику да уживали у Цез фестивалу, који се током четири вечери представио овдашњој публици. ▲

Загрмеле трубе оркестра Дејана Јевђића на Златибору

Оркестар Дејана Јевђића, мајстора трубе из Пожеге, 26. августа је приредио концерт на Краљевом тргу. Догађај је употпунио „Луна“ бенд из Ужица.

Познати по квалитетној музици, енергији коју преносе на публику и сјајној атмосфери која плени, оркестар Дејана Јевђића се заједно са „Луна“ бендом представио златиборској публици нумерама „Косовски божури“, „Пукни зоро“, „Целу ноћ и цели дан“ и „Дани су без броја“, а на репертоару су се нашле и стране композиције – „Bad romance“, „Crazy in love“, „Bella Ciao“ и друге.

Трубачки оркестар Дејана Јевђића основан је децембра 2000. године. Тадашњи састав бројао је девет чланова, а велику помоћ и подршку у самом почетку пружио им је Миладин Јовановић, трубач из Сирогојна. У породици Јевђић трубаштво је вишедоцијенска традиција. Оркестар има разноврстан репертоар, од старих изворних песама и кола, до новокомпоноване народне музике, као и музике других крајева Србије, махом јужних и источних. До сада је наступио

широм Србије и у иностранству, освајајући многобројна признања. Оркестар Дејана Јевђића добитник је награде „Златна труба“ у Гучи 2011, 2012. и 2013. године, а 2014. године проглашен је за најбољи оркестар.

Домаћа публика и многобројни посетиоци Златибора, уживали су у концерту и одличној забави. Следећи догађај на програму Културног лета збио се у петак 27. августа, када је на Краљевом тргу изведена представа „Златиборско злато“. ▲

Јелена Грбовић први глас Србије

Програмом Златиборског културног лета на Краљевом тргу публици су представљени најбољи учесници такмичења 3. Фестивала певача „Изворске капи - први глас Србије“ које је истог дана раније одржано у сали Културног центра на Златибору.

Учеснике је оцењивао стручни жири састављен од еминентних музичких педагога Гордане Гоце Лазаревић, председнице жирија, Милене Лазаревић Поповић, вокалне солисткиње РТС-а и Радио Београда, и Алексе Недељковића, вокалног солисте и интерпретатора традиционалних песама покрајине Косово и Метохија и духовне православне музике. Такмичари су се надметали у две категорије - етно, и радијско певање.

У категорији етно певања најбоља је била Ива Николић, а овогодишњи победник у радијском певању и победница фестивала је Јелена Грбовић. Сви учесници имали су прилику да се представе публици једном нумером и тако покажу свој таленат.

Подршку такмичарима пружила је Гоца Лазаревић, која се присетила својих почетака када је била у сличној улози као и они сада, а атмосферу на Краљевом тргу је до-

вела до усјања својом митском песмом „Видовдан“.

Златиборска публика имала је у две вечери прилику да упозна младе наде изворне музичке сцене које су на сцени показале да ће бити достојни чувари српске народне традиције.

Организатор фестивала је Удружење Изворске капи из Аранђеловца, а генерални покровитељ је Општина Чајетина уз велику подршку Туристичке организације Златибор.

ПРВА ХАРМОНИКА СРБИЈЕ

Најбољи од најбољих

Петар Марковић победио на Фестивалу „Прва хармоника Србије - Изворске кап“ одржаном на Златибору

Програм „Златиборског културног лета“ обогатио је наступом учесника 9. Фестивала „Изворске капи - Прва хармоника Србије“ који је неколико сати раније одржан у сали Културног центра на Златибору. Због таквих и сличних наступа, Краљев трг полако постаје највећа музичка позорница Златибора.

Ове године речени фестивал је имао и меморијални карактер, а одржан је у част легендарно а прерано преминулог хармоникаша Бојана Јовановића. Емотиван говор посвећен успомени одржао је председник жирија Љубиша Павковић, који је публици описао сарадњу с овим уметником признајући да остаје жал што је та блистава каријера трајала веома кратко.

Стручни жири састављен од наших еминентних стручњака Љубише Павковића дугогодишњег шефа Великог народног оркестра РТС-а, Славка Митро-

вића-Цала, виртуоза на хармоници и дугогодишњег члана Великог народног оркестра РТС-а и професора Гвоздена Ераковића, иначе директора музичке школе у Смедереву, захтевао је од такмичара висок ниво извођења који су достигли следећи међу њима:

У категорији петлића прву награду поделили су Игњат Момчиловић и Лазар Чутовић, од ста-

ријих пионира најбољи је био Никола Симић, за млађе јуниоре шњур је однео Стеван Нешовић, а од јуниора Жељко Јевремовић, у категорији дуета умеће су доказали Никола Симић и Немања Радосављевић а апсолутни победник овогодишњег фестивала међу сениорима био је Петар Марковић. Најбољи такмичари извели су за публику по једну композицију, представљајући сву

лепоту овог инструмента и свој раскошни таленат.

Присутне је обрадовала певачица Гоца Лазаревић која је отпевала три песме као најаву за наставак програма сутрадан, када је у Културном центру било одржано такмичење „Изворске капи - Први глас Србије“ у изворном народном певању а председник жирија била је управо ова позната дама наше музичке сцене. ▲

Звуци цеза одјекивали Златибором

У оквиру Златиборског културног лета на Краљевом тргу 5. августа наступио је нишки музички састав „Еуот“ и посебном енергијом опчино публику. Концерт маестралног квартета био је изузетан доживљај који је слушаоце провео кроз спој различитих музичких праваца.

Одабране ауторске композиције међу којима су „Додола“, „557799“, „Хоризонт“ и „Дрифтерс“, као и друге, привукле су пажњу посетилаца због несвакидашњег споја цеза и рока с електронском и амбијенталном музиком обогаћене елементима источноевропског фолклора. За само сат и по, колико је концерт трајао, чланови групе „Еуот“ показали су своје музичко умеће и раскошан таленат који их смешта у сам врх цез сцене не само у Србији, већ и шире. То је публика знала да препозна и награди громогласним аплаузом и позивом на „бис“.

Састав бенда чине Дејан Илијић

Састав „Еуот“

ниора, „Sweet home Chicago“ Роберта Џонсона, и друге. Посебну драж имало је извођење ауторских песама „Waiting for the green“, „The twelve beer blues“ и осталих, које су оставиле изванредан утисак због своје оригиналности и споја различитих музичких стилова, а публика их је испратила овацијама и аплаузом.

„Slide ride“ је основан у Нишу 2015. године и чине га Александар Бранковић – вокал и гитара, Михајло Ивановић – бас гитара и Златко Илиј

тибора били у прилици да уживају у наступу бенда „Арена“.

Вече светске музике

Већ сутрадан, 10. августа, наставило се концертном музичког састава Z Quartet.

Том приликом посетиоци Златибора су уживали у звуцима следећих песама: „Breakfast in Tokio“, „Baracoa“, „Sense of Mision“, „Twilight Time Again“, „Mind Your Step“, „Voglio una dona“, „Nobody else but Me“ и других.

„Slide Ride“ 7

– клавиер, Милош Војводић – бубањ, Марко Стојиљковић – бас и Слађан Миленовић – гитара. Њихова музика се често може чути на познатим музичким станицама у Србији. Као популарни представници цеза добитници су бројних музичких награда, или победници престижних фестивала. Наступали су широм Европе и у неколико азијских земаља.

Вече блуза на Краљевом тргу

Следећи музички догађај на Краљевом тргу збио се 7. августа, када је наступио група „Slide Ride“ 7.

Обраде песама светски познатих блуз извођача овај занимљиви трио је извео динамично и на необичан начин. Наступ који је почео песмом „Help the roog“ од Б.Б.Кинга трајао је дуже од сата, а на репертоару бенда нашле су се блуз нумере као што су „You don't have to go“ од Муди Вотерса, „When my train pulls in“ од Џерија Кларка ју-

– бубњеви. Од почетне идеје свирања блуза са примесима рока, цеза и фанка брзо су припремили ауторски репертоар на који су интензивно фокусирани последњих година. Као бенд у успону, поред клубова у којима наступају у Србији, учесници су неколико музичких фестивала од којих су најпознатији Нишвил и Фестивал занатског пива.

Програм Златиборског културног лета настављен је 9. августа на истом месту, када су посетиоци Зла-

Састав Z Quartet

Музички састав Z Quartet представља јединствену музичку визију која апсорбује и одражава све музичке форме уз завидан индивидуализам и висок квалитет. Та визија може да се протеже од тихе интиме, до музике ужареног интензитета. Група комбинује различите музичке позадине које укључују цез, модерну, класичну и светску музику, а све уз слободну импровизацију.

Бенд је наступао у следећем саставу: Ратко Зјаца – гитара, Вид Јам-

ник – вибрафон, Мартин Гјаконовски – акустични бас и Јозе Здравец – бубњеви.

Програм Златиборског културног лета настављен је 11. августа када су љубитељи музике имали прилику да уживају у наступу групе „Диванхана“.

У духу традиције

Те среде могло је да се ужива у лепим севдалинкама у извођењу ове босанскохерцеговачке групе. Звуци севдаха ширили су се међу боровима, а пажњу су привлачили глас Шејле Гргић и музичирање осталих чланова овог састава.

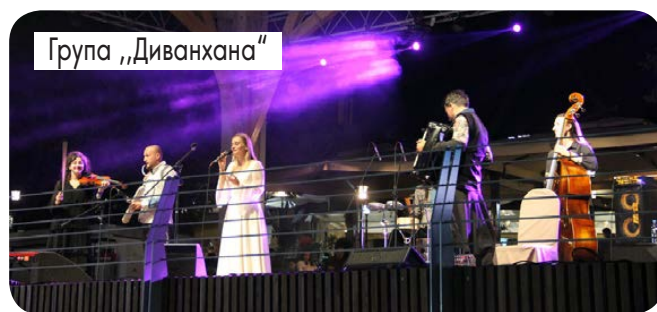
Бенд „Диванхана“ почастиио је златиборску публику новим програмом, а уједно представио нову чланицу Шејлу Гргић. Неке од песама које је бенд извео на одушевљење публици су „Звијезда тјера мјесеца“, „Ој Сафете, Сајо, Сарајлијо“, „Да сам птица“ и друге. Публика је пратила песме „Диванхане“, певајући с извођачима и награђујући их аплаузом.

„Диванхана“ је иначе босанскохерцеговачки севдах бенд који изводи традиционалну музику у новим аранжманима који су настали уз утицај цеза, поп и класичне музике 20. века. Намера им је неговање и извођење не само урбане музике Босне

и Херцеговине, већ и традиционалне музике земаља Балкана, са посебним освртом на севдалинке.

Ту групу је почетком 2009. године основала група младих студената Музичке академије у Сарајеву. Дебитантски албум „Дерт“ снимили су већ фебруара 2011. године у Немачкој, а недуго након тога развили концертну активност учествујући на бројним фестивалима (Грчка, Шведска, Немачка, Чешка и Турска). Затим објављују нове албуме у духу традиције, а наступају на концертима у Сарајеву, Тузли, у Београду и широм Европе. Остварују и пројекат с Амбасадом САД у коме су први пут спојени музика са бродвеја и севдаха.

„Диванхану“ чине Шејла Гргић (вокал), Невен Туњић (клавиер), Нецад Мушовић (хармоника), Азур Хајдаревић (бас-гитара), Лариса Лејла Дроце (виолина) и Ирфан Тахировић (ударалке).

Група „Диванхана“

Шетај више – брини мање

Последњих година Златибор као планина, и Златибор као место, побуђују различите полемике. Нешто старији туристи кажу да се Златибор од планине праметну у град, што је у супротности од онога на шта су навикли. Млађима се, опет, управо то и допада. Они искуснији и мудрији прећутаће и одшетати ван тог урбаног круга да се наживљају и напуне лепотом природе коју Златибор нуди.

Активан одмор постао је као мода, али у добром смислу, јер у преко потребним предасима од свакодневне рутине негде другде, научимо понешто и о том месту, а и о себи самима. О лековитости таквог одмора, када је реч о Златибору, много тога нам могу рећи Цеца и Слобо, искусни водичи тима „Златиборске шетње“, јер њихов слоган и јесте „Шетај више - брини мање“.

– Ходање изазива радост, полет, енергичност, па још ако се одвија у природи, на чистом ваздуху, онда је то велика добробит – прича Светлана Благојевић, једна од идејних творца и оснивача тима „Златиборске шетње“. – А где ћете лепше природе и чистијег ваздуха од нашег, златиборског? Још бих додала да ходање у групи

Цеца и Слобо, искусни водичи тима „Златиборске шетње“

носи већу добробит зато што упознаје-мо друге људе и повезујемо се с њима.

Уколико се налазите први пут на Златибору и прошетали бисте а не знате куда, или вам је мрско да то чините сами, потражите ову шеталачку екипу која нуди најразноврсније, најмаштовитије рекреативне шетње, од почетничке „сигурице“, до оне за искусне шетаче, од породичне до ноћне, чак и културноисторијске или фото шетње.

– Златибор има много тога у понуди, али је можда мало недостајало онога што Златибор највише нуди, а то је – да се хода у природи и чистом ваздуху – појалила се Цеца.

Али, на њену причу се надовезао и Слободан Мићуновић:

– Када смо смишљали овај програм, трудили смо се да осмислимо што више различитих шетњи како бисмо могли да понудимо свакоме по нешто. Она које се у последње време издваја је, породична шетња у којој учествују родитељи са децом, што нам је посебно драго. Шетајући природом трудимо се да деци организујемо разне активности које би њима биле занимљиве, а најчешће су то игре лоптом и разна такмичења, а пре неки дан смо пуштали и змајеве.

Посебно атрактивне су ноћне шетње

које подједнако одушевљавају и млађе и старије.

– Та шетња је сасвим друга димензија, па је и за нас на изванредан начин нова, јер смо сконцентрисани највише на лампе, и звуке који допиру из ноћи, цврчке, сове... То је неописиво лепо. А онда, ако нас затекне зора, трудимо се да одемо, до стазе на Тробрду одакле се Златибор види као на длану.

А за усамљене ту је и „тра-па шетња“.

– За њу се јављају усамљени који-ма треба друштво и они се најчешће и пријављују за такве излете – с осмехом објашњава Слобо. – Било је, наравно, интересовања, неколико таквих шетњи смо организовали. Не знамо шта се касније дешавало, али ми смо одрадили наш део посла...

Од својих водича из „Златиборских шетњи“ сазнаћете све о Тробрду и Једином бору крај којег, кад пристигнете, можете замислити жељу која ће се испунити као кад се убаци новчић у бунар или фонтану, могу се чути приче о најстаријим златиборским вилама, о посети краља, а све шетајући, гледајући и уживајући... уз правилно дисање на здравом планинском ваздуху.

М. Р. Л.

КОСИЈАДА У ШЉИВОВИЦИ Друга, а већ јубиларна

Овогодишња „Косијада“ у Шљивовици била је изузетно посећена, имајући у виду да је последњи дан јула био врео и да је ова манифестација тек друга по реду и на самом почетку. Уз програм деце из вртића и школе „Миливоје Боровић“ из Шљивовице који је уприличен као подршка малој Марти за прикупљање новчане помоћи намењене њеном лечењу, уз певачку групу „Арија“ и музичку пратњу оркестра „Чудо“, проглашен је и победник „Косијаде“ – Обрад Шкодрић.

У јутарњим сатима пали су први откоси, а потом покошене две ливаде како би косци спремно дочекали госте „на свом терену“. Идејни творци ове веселе приредбе били су Иван Мандић, Предраг Милинковић и Милован Костадиновић – Брко, који су прошле године, у жељи да се и у овом селу уприличи дешавање подједнако занимљиво и млађој и старијој генерацији, решили да отпочну са „Косијадом“.

– То је било самоиницијативно организовано –

поверио се Милован Костадиновић – Брко. – Затекло нас је двадесетак на дружењу. Скромно је прошло, али смо видели да може и боље! Онда смо ове године нас тројица проширили групу, узабрали Одбор, договорили и направили мало озбиљнију косидбу, па смо се обратили и Општини која нам је изашла у сусрет, помогла нас финансијски и по сваком другом питању. И косци су се добро одазвали. Људи воле и поштују традицију, па и да узму косе у руке. Ово је нешто као примењена етнологија, права српска; нека омладина види како се то некада косило, да се забави, али и да не заборави.

Није било лако докосити планирани део ливаде јер је трава била сува а сунце у зениту. Ипак, клизиле су косе четрнаестице такмичара као да је све потаман и сасвим лако. Договорено је да се на крају сами такмичари изјасне ко је, по њиховом мишљењу, био најбољи тог дана. Диплому најбољег косца, а уз њу и нову косу, добио је Обрад Шкодрић.

– Ја сам косио с оцем од своје седме године –

похвалио се победник. – Сад ми је педесета, значи да дуже од четрдесет година косим ручно. Ми смо косили некада и по врелини од двадесет осам у хладу, а данас је четрдесет пет-шест, нема ни росе, али савладали смо све јер имамо добре, оштре косе.

На питање колико добар косац може дуго да ринта пре него што седне да се одмори, каже:

– Дobar косац данас може да покоси тридесет ари, тако се третира, док сам ја с ђалетом косио и хектар за дан!

Цео програм био је зачињен кратком приредбом најмлађих, који су певали, играли и рецитовали трудећи се да дају подршку Марти Павловић у њеном даљем лечењу, а ту је био и хуманитарни базар. Уз песму „Арија“ и музику „Чуда“, у најбољем расположењу завршена је друга шљивовичка „Косијада“, чији су успех помогли Спортски центар Чајетина и Туристичка организација Златибор, а под покровитељством општине Чајетина.

М. Р. Л.

РАЉА ОСВАЈАЧ КУПА „ДЕЈАН ДИМИТРИЈЕВИЋ“

Победила је кошарка

У два дана, 13. и 14. августа, Златибор је био домаћин турнира у баскету „Дејан Димитријевић“, једног од најбитнијих у склопу „3 X 3“ такмичења Кошаркашког Савеза Србије.

Баскет 3 X3 је све популарнији спорт у Србији, а од ове године је овећан и олимпијском медаљом. Бронзани олимпијци Дејан Мајсторовић и Михаило Васић појавили су се и на овом купу како би још више допринели популаризацији овог спорта, а највише су обрадовали најмлађу публику која је имала прилику да спортске узоре види уживо и тај тренутак овековече и заједничком фотографијом.

На овогодишњем турниру такмичило се 16 екипа по највишим ФИБА стандардима

на два терена инсталирана на Краљевом тргу. 12 тимова своје учешће је изборило сакупљеним бодовима током шампионата, две екипе су добиле позив локалних организатора, а две од Кошаркашког савеза Србије.

Првог такмичарског дана одиграни су мечеви групне фазе у којој се могло видети доста добре кошарке и занимљивих почета што је значајно утицало да се другог дана публика окупи у већем броју.

Четвртфинални дуели почели су мечом између екипе Уба и Крупња и очекивао се неизвестан сусрет, али се Уб. иако у комбинаваном саставу, лако пласирао у полуфинале резултатом 18 : 11, као и екипа Раља, која је у свом четвртфиналном ду-

елу савладала екипу АК Секулић резултатом 21 : 12.

Трећи дуел између екипа Анонимуса и Чука био је неизвеснији, а славили су Анонимуси предвођени Станковићем иако је Чука у меч ушла са незнатном улогом фаворита.

Хотел Ирис, једини преостали домаћи представник после групне фазе елиминасан је после велике борбе од екипе Wolwes са 22 : 13.

Полуфинале је показало златиборској публици сву лепоту баскета 3 X 3 у два веома изједначена меча. Прво полуфинале између екипа Раља и Уба је било посебно интересно. На сто секунди до краја при резултату 19 : 19 обе екипе имале су шут за победу, али је коначних 21 : 20 донео Ален Весковић са линије слободних бацања.

Друго полуфинале је донело још неизвеснији меч између Анонимуса и екипе Wolwes, а меч је решио Торбица који је на само пет секунди пре краја поставио коначних 15 : 14 за Анонимусе, шутем за два поена.

У финалу је виђена још једна сјајна утакмица између екипа Раља и Анонимуси, али је искуснија екипа Раље готово читавог меча контролисала резултат и обезбедила освајање Купа „Дејан Димитријевић“, и то резултатом 16 : 11.

Шампион је, сем славе, освојио и чек на 120.000 динара, док финалисту очекује награда од 40.000 динара, а трећа и четврта екипа ће „инкасирати“ упола мање.

ФУДБАЛ

У ишчекивању бољих времена

За фудбалере „Златибора“ сезона није почела очекивано, у прва 4 кола нису остварили победу

Фудбалски клуб „Златибор“ у такмичарској сезони 2021/22 наступа у Првој лиги Србије. После четири одиграна кола, забележио је један пораз и три нерешена резултата, и заузима 14. место на табели.

Предраг Ристановић, шеф стручног штаба рекао је да ова сезона није почела очекивано, да није остварена ниједна победа у прва 4 кола, као и да се нада да ће прва победа ускоро доћи. Објашњавајући евентуални разлог за то, навео је да је промењена готово цела екипа. Промењено је чак 20 играча, док су остала само двојица из претходног периода.

Али, важан је оптимизам. Јер, ако на „Златној планини“ све иде набоље, сигурно ће тако бити и са фудбалом.

Фото Никућ

Прави спортски спектакл виђен је на припремној утакмици кошаркаша „Златибора“ и „Партизана“ у дворани Спортског центра Чајетина. Велики број људи је дошао да види прву утакмицу Жељка Обрадовића од повратка на клупу „Партизана“, а специјални гости на мечу били су легендарни Дино Рађа и Разија Мујановић, који су поздрављени бурним аплаузом.

Меч је, осим провере и тренинга, имао и свечани карактер. Већ при уласку на паркет Обрадовић је дочекан овацијама, и публика је од почетка показала колико јој је мило што присуствује повратку легендарног играча и тренера у клуб са којим је почео блиставу тренерску каријеру пре 30 година. Најтрофејнији европски тренер пред почетак утакмице добио је на дар слику од Николе Смиљанића, првог човека Спортског центра, а поклон је уручен и директору „Партизана“, некад чувеном репрезентативцу Зорану Савићу, који је примио из руку Александра Јевђића, новог спортског директора Златибора.

Као своји на своје

– Захваљујем свим људима КК „Златибор“ на гостопримству и заиста лепој атмосфери, и прилици да на крају припрема одиграмо пријатељску утакмицу која нам је добро дошла. Као и увек, у првој утакмици се види оно што је за време рада на тренинзима тешко уочити. Било је доста позитивних, али и ствари на којима треба да радимо у наредном периоду. Хвала публици на изузетно лепој атмосфери, а знали су да награде добре потезе обе екипе. Златибор је играо доста добро, кажњавали су неке ствари које смо пробали да одиграмо у одбрани. Без дилеме, ово је за мене је била специјална утакмица, поно-

ПРАЗНИК КОШАРКЕ НА ЗЛАТИБОРУ Више од игре

во на клупи Партизана, међутим кад почне, не постоји ништа друго већ само концентрација на утакмицу. Изузетно сам срећан што сам поново на клупи „Партизана“... па да видимо до кад ће то да потраје – рекао је тренер Обрадовић који је пре 35 година био у чајетинској дворани као играч с овим тимом на опроштају од активног играња овдашње легенде, играча Радомира Раковића, али је и у тренерској каријери је са репрезентацијом и комшијским (грчким) клубом „Панатинаикосом“ долазио на припреме.

лим вам у том смислу све најбоље, да Златибор и даље има екипу која ће једног дана ући и у АБА1 лигу... што да не?

Частан пораз

С обзиром да је ово била прва провера за обе екипе, приметило се да има неуиграности, али је публика видела неколико атрактивних потеза – од закуцавања Смаилагића и Курукса с једне, па до продора и „тројки“ Роса, Кутлешића и Протића са друге стране. Резултат није био у првом плану, а гости су победили с

– Видело се да си гости сјајна екипа чак и са измењеним саставом, али леп је осећај играти с њима. Мени је драго да смо им пружили достојан отпор и показали се у добром светлу. Није лако било шта видети на оваквим утакмицама, али задовољан сам утисцима и оним што смо урадили на терену. У појединим тренуцима смо показали да можемо да одговоримо на јаку одбрану,

Екипа Партизана завршила је припреме на Златибору и већ у суботу се вратила у Београд, јер наредне недеље путује на турнир у Опатији. Екипа из Чајетине ће наредну тренинг утакмицу одиграти против ужичке „Слободе“, а потом 6. септембра против земунске „Младости“.

Великани у публици

Добитници награда за животно дело јубиларног Фестивала Спортског филма и легендарна имена европске и светске кошарке Разија Мујановић и Дино Рађа били су гости на утакмици „Златибора“ и „Партизана“. Поклон чувеној репрезентативки Југославије и Босне и Херцеговине и првакињи Европе уручио је председник КК „Златибор“ Рајко Пелверовић, док је члану кошаркашке Куће славних и сплитске шампионске генерације (али и Бостон Селтикса) поклон, уметничку слику, уручио председник општине Чајетина Милан Стаматовић.

– Морам да честитам људима који су учинили да Златибор буде прави туристички центар, број један у Србији. Овде се не осећам гостом, овде сам као домаћин јер сам стално овде, и у овој паузи сам био не знам колико пута, мноштво пријатеља сам овде стекао. Захваљујем се свим људима из нашег хотела што смо имали све услове да радимо у миру и мислим да су нам ове припреме заиста добродошле. Ова дворана је промењена, одавно нисам био, последњи пут са Грцима. Сала је лепа, а знам да има нових планова да се све прошири и же-

резултатом 88:67, што је и највећа разлика на мечу.

Најефикаснији код победника био је Алекса Аврамовић са 19 поена, поен мање је убацио Американац Зек Лидеј, док је 16 поена постигао Ален Смаилагић. У чајетинском саставу истакао се амерички новајлија Лакуинтон Рос са 15, док је Душан Кутлешић уписао 13 поена у првом мечу као капитен Златибора.

– Ово је за нас у Чајетини велики спортски догађај, па смо с те стране истински задовољни – рекао је тренер домаћина Страјин Недовић.

**ЗЛАТИБОРСКЕ
ВЕСТИ**

Издавач

Агенција за издавачку делатност и маркетинг „Мали Ђира“

Главни и одговорни уредник

Милић Симић

Редакција

Мирјана Ранковић Луковић
Мирослав Весовић
Данка Миловановић
Иван Јанковић
Мирослав Јевремовић

Штампа

Графос Ужице

Тираж

1.500 примерака

Контакт

064/117-15-99
e-mail: simicmilic@mts.rs

ISSN-2406-2405

СПОРТСКИ ЦЕНТАР ЧАЈЕТИНА

Идеални услови за шампионе

Појачано коришћење терена захтева и појачан третман на одржавању, а због специфичних услова на планини, тешко је обезбедити добар бусен. Годинама улажемо у развој и очување квалитета, каже директор Никола Смиљанић

Терени Спортског центра Чајетина били су рекордно попуњени током летњих припрема у претходним месецима, али и даље се ради на одржавању и припремању квалитетних услова за такмичења локалних клубова.

Након Лиге будућих шампиона са више од 800 учесника, и Купа пријатељства који је пренешен у целом региону, уследила је рекордна летња сезона по коришћењу терена Спортског центра Чајетина, махом за припреме фудбалских екипа. На теренима Швајцарије летос је тренирало тридесетак клубова

”

Уз помоћ општине Чајетина купљена је косачица која се користила на теренима Лиге 1 у Француској

”

и школа фудбала из Србије, али и Црне Горе, Босне и Херцеговине, Албаније и Румуније. За разлику од ранијих година, нису дошли „Црвена звезда“ и „Партизан“, али разлог није било незадовољство условима, што се може закључити по томе што су на Златибор послали своје млађе селекције. Велике врућине изискивале су пажљиво прављење распореда, како би се у вечерњим сатима играле утакмице, а нико од корисника терена није имао примедбе на термине и услове.

Рекордна година

– Ова година је рекордна у сваком погледу јер од 15. јуна нисмо имали ниједан слободан термин – каже Никола Смиљанић, директор СЦ Чајетина. – Радили смо и ноћу, косили, заливали, све остало што је било неопходно како би терени били у оваквом стању. Зато смо

Никола Смиљанић

радано време прилагодили условима. Већ годинама улажемо у развој и очување квалитета, без разлике. Радницима овом приликом честитам – свака им част! – јер су се максимално трудили да ово буде на нивоу на ком јесте. Трудићемо се да све подигнемо на још виши ниво, ако је то уопште могуће.

Појачано коришћење терена захтева и појачан третман на одржавању, а због специфичних услова на планини, тешко је обезбедити добар бусен. Како би травната подлога била у добром стању вршене су лабораторијске анализе, а радило се са свом неопходном опремом

која за сада задовољава. Уз помоћ општине Чајетина купљена је косачица која се користила на теренима Лиге 1 у Француској али, свеједно, радници одржавања Спортског центра Чајетина и даље имају много „ударничког“ посла јер осим екипа са стране, такмичарске сезоне су почеле за фудбалске клубове Златибор и Чајетина.

И дворана у Чајетини је угостила највеће кошаркашке таленте региона на завршном турниру Јуниорске АБА лиге у мају, што је такође била добра промоција Спортског центра. Од 28. јуна до 7. августа одржан је најстарији кошаркашки

камп „Александар Николић“, а тренинге у чајетинској спортској хали обављаће и одбојкашице и играчи малог фудбала из Београда и Новог Сада.

– Завршни турнир Јуниорске АБА лиге је у сваком случају допринео промоцији чајетинске спортске дворане – каже Смиљанић. – А и Спортски центар Рајевац који је отворен у непосредној близини такође доприноси попуњености. Читавог лета смо били пуни и у Чајетини, па ако се овако настави не преостаје нам ништа друго него да правимо још дворана.

Похвале са свих страна

Бројност екипа и пратилаца који долазе на припреме на Златибор, као и посећеност утакмица показује значај спорта у овдашњој туристичкој понуди.

– Примамо похвале од свих екипа које су нам гостовале на Златибору – закључује Никола Смиљанић, директор Спортског центра Чајетина. Мада не говорим само о теренима, већ и о смештајним капацитетима, о целокупној услузи на Златибору која је прилагођена спортистима у сваком погледу. Све екипе које нам дођу су прилично бројне, некад и са 40 чланова делегације, а остају дуге, па се може израчунати колики је то број ноћења који се остваре захваљујући припремама. ▲

Бројност екипа и пратилаца показује значај спорта у овдашњој туристичкој понуди